

ZÁKLADNÁ ŠKOLA, KÚPEĽNÁ 2, PREŠOV

SURFER

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

ŠK.ROK 2022/23

Č.33

OBSAH

OBSAH.....	2
Slovo na úvod.....	3
Posledný rok na ZŠ - vyjadrenia deviatakov.....	3
Marec – mesiac kníh	6
Eragon: Inheritance	6
Gulliverove cesty.....	7
Divadelné predstavenie Sluha dvoch pánov (recenzie).....	8
Vlastná tvorba.....	10
Básničky od piatakov (vietor Viktor).....	10
Básnička o šibalskom vetre	10
Čertovský vietor	11
Vetrík Viktor	11
Vietor Viktor	11
Vietor Viktor nefúkaj	11
Vietor Viktor šibal.....	12
Žiak Viktor	12
Vietor Viktor	12
Básničky od piatakov (nonsens)	13
Slon	13
Môj deň.....	14
Rozprávky.....	16
Rozprávka o husliach s nezvyčajným menom	16
Sárkin sen	19
Za všetkým hľadaj...HODINY	21
Kúzelná krajina	24
Umenie žiť	27
Poviedky.....	30
Káva od babičky bude najlepšia!.....	30
Dvojičky	34
V preplnenej čakárni.....	38
Babkina zeleninová záhrada	43
Ako to chodí s perzskými mačkami potencionálnych čarodejníkov.....	45
Posledný deň výskumu	49
Slovo na záver	52
Zloženie redakčnej rady	52
Použité zdroje	52

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

mesiac marec je už na konci a my pevne veríme, že ste si nielen na hodinách literatúry pripomenuli, aká je kniha v živote človeka dôležitá.

Určite má každý z Vás svojho obľúbeného autora alebo možno skôr žáner, ktorý preferuje, ale veríme, že si nájdete čas aj na tvorbu žiakov našej školy. Okrem básničiek, rozprávok a poviedok si môžete prečítať napríklad to, aké pocity prežívajú žiaci deviatych tried, ktorí sa momentálne nachádzajú v dôležitej fáze ich života, ale aj to, aký zážitok si žiaci odniesli z návštevy divadla.

Čakajú Vás ilustrácie, ktoré pozostávajú s výnimkou obálky časopisu výlučne z prác žiakov našej školy, ktoré vytvorili na hodinách výtvarnej výchovy.

Sme presvedčení, že toto vydanie časopisu určite stojí za to si prečítať. Žiaci stále dokazujú, že im práca so slovom nie je cudzia. Svedčia o tom ich úspechy na literárnych súťažiach. Nechajte sa o kvalite textov presvedčiť sami a nájdite si pár minút na prečítanie všetkých textov.

Prajeme príjemný čitateľský zážitok!

Redakčná rada

Posledný rok na ZŠ - vyjadrenia deviatakov

Deväť rokov zbehlo ako voda. Ani sme sa nenazdali a už sme deviataci. O chvíľu opustíme brány našej školy a do našich lavíc zasadnú malí prváci. Desivá predstava. Za tie roky sa stala škola mojou rodinou. Moji spolužiaci sú každodennou súčasťou môjho života. Úprimne, neviem si predstaviť, že v septembri zasadneme do lavíc, ale iných. Trochu sa toho obávam, ale verím, že každého jedného z nás prijmú tam, kde si to praje. Avšak táto škola ostane navždy v našich srdciach, navždy bude našou súčasťou. Hoci mi budú spolužiaci veľmi chýbať, dúfam, že sa neprestaneme stretávať. A ktovie, možno z nás aj budú spolužiaci.

Emma Duchová (9.A)

Školský rok som začal s pocitom, že je to môj posledný rok na tejto škole a jedna veľká životná etapa sa v mojom živote končí. Počas roka som pomaly prichádzal na to, že začínam svoj život smerovať nejakým smerom. Vždy je náročné spraviť veľké zmeny, ale už to je potrebné. Zmena prostredia a oddelenie od spolužiakov, s ktorými som zažil šťastné, aj menej šťastné chvíle, bude náročné. Samozrejme, nemôžem byť na základnej škole celý život a budem sa musieť posunúť v živote ďalej... Čo sa týka blížiaceho sa monitoru a prijímačiek, nepociťujem nijakú obavu z toho, že ich neurobím. Máme v škole výbornú prípravu a ochotných učiteľov, ktorí nám veľmi radi pomáhajú s neobjasnenými otázkami. Ani z mojich spolužiakov nepociťujem stres zo skúšok. Moji spolužiaci boli, sú a dúfam, že aj naďalej budú veľmi vtipní, pohodoví a šikovní ľudia. Určite sa s nimi budem aj naďalej stretávať a preberať s nimi naše problémy, ktoré nás budú počas pobytu na strednej škole stretávať.

Tomáš Marcin (9.B)

Tento rok som vstupovala do školy o máličko nervóznejšia ako po iné roky. Samozrejme, bol to iný druh rozochvenia, aký si pamätám. V prvom rade som si nevedela zvyknúť, že patrím do najstaršieho ročníka. Stále chýbal niekto, či už v rade na obed alebo na chodbách, koho som zvykla vídavať z minulých rokov. A potom T9. Učitelia robia všetko pre to, aby sme uspeli. Sedenia s našou psychologičkou, menej úloh z iných predmetov a stovky testovaní na matike a slovine. Vďaka nim sa mi darí držať stres na uzde. Posledná vec, ktorá mi zamestnáva myseľ, je stredná škola. S mojou triedou som si veľa užila, a aj keby som ich všetkých neznášala (všetkých mám rada), ten čas by som za nič nevymenila. Určite s nimi chcem udržiavať kontakt. Na novej škole mi budú chýbať a zaradiť sa do kolektívu bez známej tváre predstavuje pre mňa ťažkosť. Napriek tomu rada spoznávam nových ľudí a rada rozšírim kruh kamarátov, kde bude každý na rovnakom mieste.

Katarína Garberová (9.C)

Daniela Beňová (8.A)

Marec – mesiac kníh

Eragon: Inheritance

Kniha Eragon ma veľmi zaujala svojim dejom. Stalo sa tam mnoho nečakaných zvrátov a situácií. Dej ma úplne pohltil nie len kvôli svojej dynamickosti, ale aj vďaka skvelému štýlu písania autora – Christophera Paoliniho. Ani v pasážach, kde bolo trochu viacej opisov som sa rozhodne nenudila a chcelo sa mi pokračovať. Zaujalo ma na nej, že motivácia hlavnej postavy nebola len zastaviť zlo, ale aj pomstiť sa za jeho činy. Veľmi prepracované boli aj detaily ako mená, opisy miest či ľudí.

Obdivujem, že knihu Eragon začal písať Christopher Paolini len vo svojich pätnástich rokoch. Vydal ju v roku 2001 a už o dva roky neskôr sa stala svetovým bestsellerom.

Určite by som ju odporučila všetkým, čo majú radi dobrodružné alebo fantasy príbehy.
A milovníkom drakov.

Ema Michelčíková (8.D)

Gulliverove cesty

Keď niekto spomenie Guliverove cesty, všetci si predstavíme pohľad na Gulivera spútaného Liliputánmi z Liliputu. Aj keď je táto prvá kapitola najznámejšia, kniha zachytáva aj iné zaujímavé dobrodružstvá a určite by mala mať miesto vo vašej knižnici. Hlavná postava, Guliver, vzdelaný, inteligentný a odvážny lekár, sa po jeho dlhom čase strávenom na mori ako lodný lekár zase vydáva na búrlivé more, kde on spolu s posádkou lode, na ktorej vycestoval, stroskotá a len tak-tak dopláva k pobrežiu, kde z vysilenia odpadne. A toto je začiatok dobrodružných ciest odvážneho Gulivera, ktoré ho zavedú do Liliputu, kráľovstva obrov ,Brobdingnagu, či až do Laputy alebo Balnibarbi.

Alexander Korž (8.D)

Divadelné predstavenie Sluha dvoch pánov (recenzie)

Predstavenie musím ohodnotiť pozitívne. Dej bol zaujímavý, ťažko by som sa v ňom stratil. Herecký výkon bol spektakulárny, viditeľne improvizovali, ale vyzeralo to ako naplánované. Herci vedeli pekne spievať, niektorí beatboxovať a fúkať ako na píšťale do rytmu piesne. A, samozrejme, hrať na hudobných nástrojoch. Takisto sa mi páčila primeraná dávka humoru. Subjektívne kladne hodnotím zničenie štvrtej steny, ktoré keď je vykonané správne, pre mňa znamená kvalitnú hru. Nepáčilo sa mi trochu nadmerné množstvo spevu. Osobne toho nie som fanúšik, ale realizácia nebola zlá.

Andrej Hrabovecký (8.D)

Divadelné predstavenie Sluha dvoch pánov ma zaujalo hlavne tým, že príbeh sluhu sa dá porovnať aj s dnešnou dobou. Truffadino sa stal sluhom dvoch pánov vďaka jednému klamstvu - povedal Florindovi, že žiadneho pána nemá, len aby si uľahčil prácu a získal peniaze (a hlavne obed). A tým sa dostal do poriadnych problémov.

Služiť dvom pánom sa dá obrazne povedať aj v normálnom živote, keď sa nevieme v niektorých situáciách rozhodnúť a robíme potom všetko naraz, čo často nie je veľmi jednoduché. Divadlo podľa mňa poukazuje na to, že by sme sa mali dobre rozhodnúť a byť jednostranní, lebo to môže mať rôzne následky.

Divadlo ma však aj pobavilo, vďaka humornému a častokrát aj nečakanému deju. Aj vďaka improvizácii hercov. Veľmi sa mi páčilo aj zakomponovanie hudby medzi jednotlivými časťami deja. Celkovo som z predstavenia mala dobrý dojem a tí, ktorí to ešte nevideli - odporúčam.

Veronika Neupauerová (8.B)

Myslím si, že každé dobré predstavenie sa skladá z troch dôležitých častí: kostýmy, dobrý scenár a dobrý herecký výkon. Čo sa týka scenára, som náramne spokojný. Príbeh mal hlavu i päť a nedalo sa vyhnúť smiechu. Zápletky bola až absurdná, a to viedlo k veľa komickým momentom. Kostýmy sa mi tiež páčili. Niektoré z nich boli až príliš stereotypmi, ale to mi až tak neprekážalo. Herecký výkon taktiež musím pochváliť. Miestami som sa cítil, že som skutočne v Benátkach, keďže sa herci vžili do iných postáv. Celkové predstavenie bolo veľmi dobré a odporúčam ho každému, kto sa rád zasmieje.

Šimon Komara (8.D)

Vo štvrtok, dňa 23.3. 2023, som sa spolu s mojimi spolužiakmi zo siedmeho a ôsmeho ročníka zúčastnil na divadelnom predstavení SLUHA DVOCH PÁNOV v Divadle Jonáša Záborského.

Príbeh tejto komédie sa odohrával v Benátkach. Sluha slúžil dvom pánom, aby rýchlejšie zbohatol. Popri tom si našiel svoju pravú lásku. Najviac som sa bavil pri scéne, kde sluha chcel prečítať listy svojich pánov, aj keď nevedel čítať. Páni mu na to však prišli, lebo keď listy naspäť zalepil, poplietol ich. Ale aj tak všetky problémy vyriešila talianska káva. Taktiež sa mi páčilo, ako boli robené zvukové efekty nielen hudobnými nástrojmi, ale aj inými predmetmi.

Predstavenie bolo výborné ako aj výkony hercov. Veľmi som sa bavil, takže nemám tomu čo vytknúť.

Myron Kozák (8.B)

Divadelné predstavenie sa mi veľmi páčilo. Obsahovalo síce detinské prvky, ale brala som do úvahy, že tam s nami boli aj siedmáci. Nie veľmi pozitívne som ďalej vnímala rozprávanie hlavnej postavy s publikom, niektoré vtipy a pár ďalších drobností. Naopak, niektoré pesničky boli veľmi dobré, aj keď nemusím

muzikály. Dialógy postáv boli dobre spracované, charaktery herci výborne zahráli. Páčilo sa mi aj to, že sa predstavenie odohrávalo v Benátkach, v Taliansku. Rozhodne by som ho navštívila aj druhýkrát, aj keď sa to mnohým spolužiakom nepáčilo. Podľa mňa to bolo výborne.

Barbora Petrušová (8.D)

Divadlo hodnotím celkovo veľmi pozitívne. Výkon hercov bol nad moje očakávania a príjemne ma prekvapili. Napriek tomu, že hra trvala 2 hodiny, bola výborne rozdelená do dejstiev, čo spôsobilo, že sa mi vôbec nezdalo, že bola dlhá a nudná. Kostýmy boli pravdupovediac asi najlepšie urobené oproti iným predstaveniam, na ktorých som bol a tiež výrazne zlepšovali kvalitu predstavenia. Jediná vec, ktorú by som mohol vytknúť je, že po každom dejstve bolo malé hudobné predstavenie, pesnička Felicita, ktorá bola niekedy dobrá, ale v niektorých prípadoch nudná až zbytočná.

Alexander Korž (8.D)

Vlastná tvorba

Básničky od piatok (vietor Viktor)

Básnička o šibalskom vetre

Bol raz jeden vietor,
čo sa volá Viktor.
V škole mu to ide,
v šibalstve sa nájde.

Píska, piští, skáče,
až škola z toho plače.
A tak sa rozhodli,
že ide von zo školy.

Ela Paruševová (5.B)

Čertovský vietor

Vietor bol fakt šikovný,
bol však veľmi čertovský.
Čertoviny robil stále.
Pokarhanie nosil stále.

Riaditeľovi sfúkol klobúk,
tak ho vyhodil ako hrom.
Do školy sa vrátiť chcel,
prijali ho naspäť sem.

Pavol Kunderát (5.B)

Vetrík Viktor

Fúka Vetrík fúka,
do zeleného buka.
Fúka tu a tam
všade, kam sa pozerám.

Viktor bol však šikovný,
Ale veľmi nezbedný.
Zo školy on odísť nechcel,
Ale naozaj musel.

Tomáš Ligus (5.B)

Vietor Viktor

Veru múdry bol,
Rýchly bol.
Ale šibal veľký,
Riaditeľ pocítil hnev veľký.

Ej bisťu, že očierni školu,
keď navštívil inšpektor školu.
Za ním dvere zatvorila,
keď ide oblokom, i ten zatvorila.

Emily Tomková (5.B)

Vietor Viktor nefúkaj

Vietor Viktor zlý to žiak
nechajme ho radšej tak.
Fúka fúka neprestajne
radšej toto vynechajme.

Láskavo ťa prosíme
azda nie si na vine?
Nie si veľmi hlúpy
ale ani skúpy
čo chceme nám kúpiš
a preto nás ľúbiš.

Tamia Benková (5.C)

Vietor Viktor šibal

Poletuje šírrou triedou
vystrája šibalstvá deťom.
Nahneval aj učiteľa
dokonca aj riaditeľa.

Žiak Viktor

Bol raz jeden žiak
volali ho Viktor
šibal on bol kamarát,
bol to proste vietor.

Nahneval on učiteľa,
nahneval i riaditeľa,
nahneval aj inšpektora,
doplatila na to škola.

Zo školy ho vylúčili
na dvore on fúka,
cez okná sa pozerá,
nemôže ísť dnuka.

Zdenko Lupták (5.C)

Prišiel do školy inšpektor
triasli sa deti, učiteľ
dokonca aj riaditeľ.
Vietor Viktor šibal trápiť
sa nedal.

Monika Toporová (5.C)

Vietor Viktor

Viktor je to dobrý žiak,
nie vždy dobrý spolužiak.
Spolužiačku strapatil
no pri tom sa aj hlásil.

Krasopisne do zošita písal,
no pri tom aj nad šibalstvami
rozmýšľal.

Tri šibalstvá urobil,
problémy si narobil.

Zo školy ho vyhodili
a naspäť ho už nevrátili.

Alexandra Tancošová (5.C)

Alica Mihálová (7.D)

Básničky od piatokov (nonsens)

Slon

Po meste si jazdí slon,
na bicykli zelenom.
Pol tony je riadna váha,
dolu kopcom trochu váha.

Kolesá sa klepocú,
brzdy trnú strachom,
Slon uháňa ostošesť,
ako s pušným prachom.

Po pretekoch na bicykli,
došiel naňho riadny smäd,
pozerá sa dookola,
čo by si dal na obed.

Hranolky mu veľmi nejdú,
ani pizzu nemá rád,
poviem Vám to na rovinu,
slon si kúpil zmrzlinu.

Vyberal si jahodovú,
potom zase mentolovú.
Hádam sa ňou budú dať,
kolesá si namazať.

Kolesá mu trochu škrípu,
zmrzlinou ich natiera,
Mentolová bola lepšia,
ako kúsok papiera.

Môj deň

V jeden krásny deň,
Zobudím sa večer.
Potom idem do vane,
Oblečená v župane.

Potichu kričím na mamku,
Že chcem jesť sestrinu topánku-
Aktovku si dám na hlavu,
Na nohy čapicu deravú.

Na bicykel slon vyskočí,
do sveta sa vyškiera,
zmrzlinár si čiapku drží,
od ucha k uchu sa usmieva.

Zdenko Lupták (5.C)

Rýchlo si sadám na slimáka,
nezastaví ma žiadna mláka.
V škole si sadnem za tabuľu,
Urobím z desiaty machuľu.

Z matiky som dostala sedmičku,
S radosťou vyleziem na električku.
Čakám na nový deň,
Do školy pôjdem zrubať peň.

Nela Kroláková (5.C)

Emma Duchová (9.A)

Rozprávky

Rozprávka o husliach s nezvyčajným menom

Volám sa Viola. Nie som dievčatko, hoc mám také meno. Som hudobný nástroj. A nie hocijaký! Husle. Zdá sa vám to čudné? Nuž, moji milí, porozprávam Vám príbeh od začiatku do konca, aby sme sa vyhli rôznym omylom a nedorozumeniam. Lebo akože sa Viola volám, všetko v tejto rozprávke je pravda pravdúca.

Jedného dňa do obchodu s hudobníkmi vošlo malé dievčatko s červenou baretkou. Spolu s mamičkou zamierili rovno k predavačovi. Napla som všetky svoje struny a poctivo som počúvala, o čom sa tí ľudkovia zhovárajú. Skoro som aj spadla z police, čo som sa tak naťahovala za ich hlasmi.

„Juj, nič nepočujem! Snáď som nestratila hudobný sluch. To by bolo pre hudobný nástroj katastrofou,“ pomyslela som si v tichosti.

Spozornela som, keď sa dievčatko vybralo do rohu predajne a s obdivom si obzeralo obrovský sláčikový nástroj. Vyzeral ako ja, len bol omnoho väčší. Zjavne mu chutilo na obede viac ako mne. Predavač sa pousmial.

„Dobrý výber, mladá dáma. Tuším, že violončelo je raz také veľké ako ty. Ale ak sa ti páčia sláčikové hudobné nástroje, mám tu pre teba niečo zaujímavé.“

Pobral sa mojim smerom. Od trémy som ani nedýchala. Ani strunou by ste mi nepohli od strachu, že ma vzal do rúk a podal dievčatku. Bola som šťastná. To sa ale nedalo povedať o tej malej. Odutá tvár a vykrivené ústočka mi dali jasne najavo, že my dve tak skoro kamošky nebudeme.

Ani som sa nenazdala a už som ležala v kufri auta. Cestou domov som sa dozvedela, že od pondelka začnem chodiť do hudobnej školy. Tešila som sa predčasne. Celý víkend som preležala bez povšimnutia na koberci za písacím stolom. Nuda. Nevedela som sa dočkať pondelka.

Ten nakoniec prišiel a s ním aj moja prvá vyučovacia hodina. Pani učiteľka požiadala moju malú kamarátku, aby niečo zahrála. Aby počula, aký mám zvuk. No to ste mali počuť ten škrekot. Ako staré vŕzgajúce dvere.

„Určite to bude tým, že som dlho nič nejedla,“ pomyslela som si nahlas.

Lenže čo také husle jedia? Na to ešte nik neprišiel. Kým som uvažovala, či by mi viac chutili dukátové buchtičky s vanilkovým krémom alebo pečené kuracie stehno s ryžou a hranolkami, začula som hlas dievčatka.

„Nechcem na tých husliach hrať! Nepáčia sa mi. Škriekajú akoby im škŕkalo v bruchu.“

Pani učiteľka sa pousmiala: „Áno? Tak ich ideme nakrmiť! Podelíš sa s nimi o svoj olovrant? Nuž teda, povedz mi, na aký hudobný nástroj by si chcela hrať?“

„Na to veľké vio- vio- vio“ jachtalo dievčatko.

„Violončelo?“ zasmiala sa pani učiteľka a s láskou sa prihovárala nešťastnému dievčatku ďalej, „myslíš, že by ti to s ním išlo lepšie? Podaj mi tvoje husle, niečo ti ukážem.“

A tak som prechádzala z jedných rúk do druhých. Pani učiteľka povedala, že je veľmi dôležité vymyslieť hudobnému nástroju meno. Voľba bola jasná. Obe sa zhodli, že sa budem volať Viola. Skratka pre malé violončelo, po ktorom tak dievčatko túžilo.

Kým som sa spamätávala z toho, že už mám nielen nový domov ale aj meno, pani učiteľka

prešla sláčikom po mojich strunách. V tom momente mi prestalo škŕkať v bruchu. Z môjho bruška sa šírila ľubozvučná melódia.

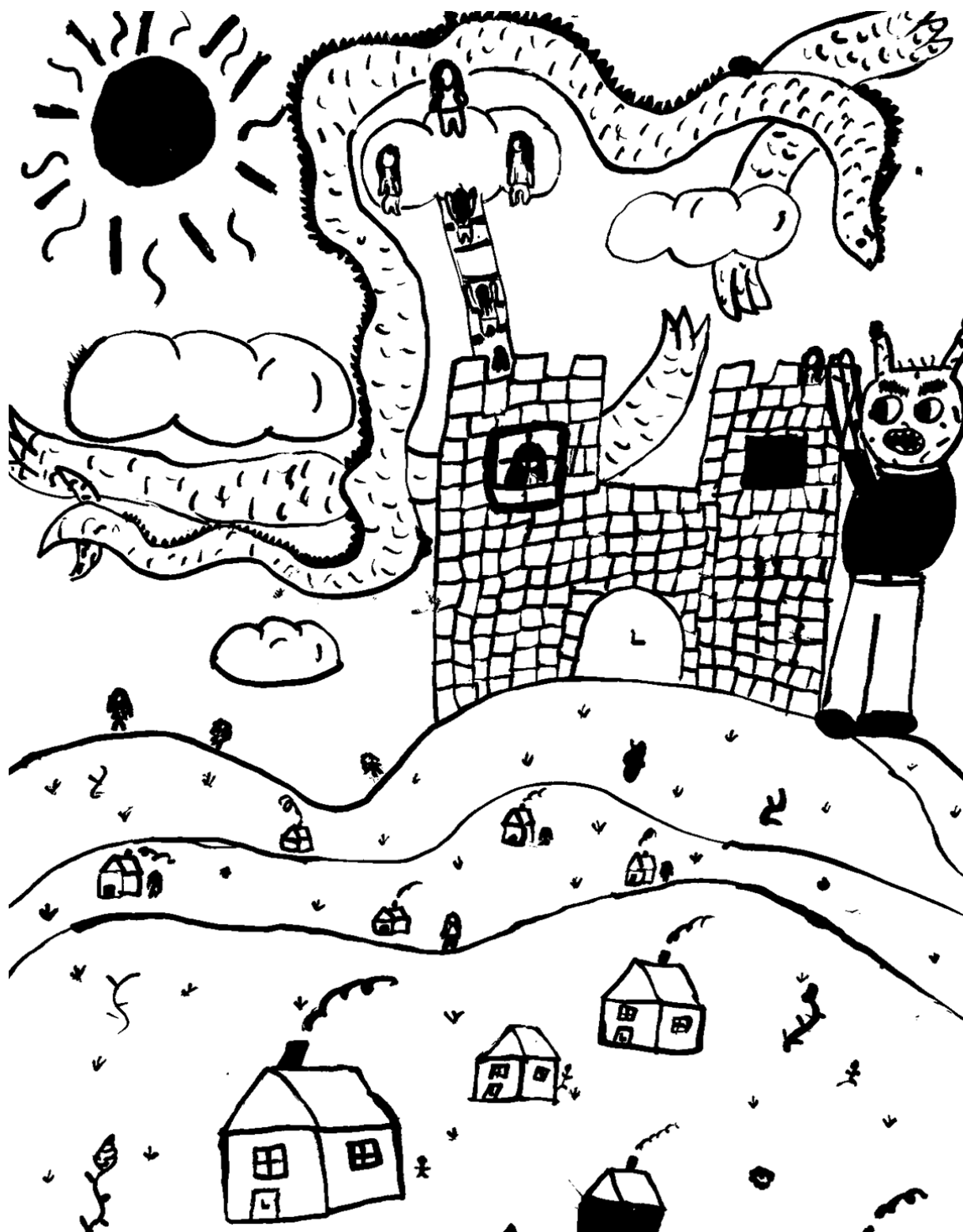
„Pani učiteľka, veď to je kúzlo!“ zvolalo dievčatko, „keď som na nich hrala ja, škriekali akoby sa so mnou hádali. Ako to, že teraz znejú tak pekne?“

Pani učiteľka pohladkala dievčatko po plavých vláskoch a povedala: „Stačí na nich len poctivo a s láskou cvičiť. Potom bude s tebou Viola veselo vyspevovať do rytmu. To je celé kúzlo.“

„Myslíte, že mi Viola odpustí to všetko, čo som jej povedala a že som ju z počiatku nechcela?“ opýtalo sa dievčatko so sklonenou hlávkou.

Ja som jej predsa už dávno odpustila. Husle sa vlastne ani hnevať nevedia. Len trochu škriekať, ak sú hladné. V myšlienkach som bola na pódiu vo veľkej koncertnej sále.

Veronika Oboňová (7.C)

Hanka Petrová (5.B)

Sárkin sen

V malom domčeku bývala malá rodinka: mamka, ocko a ich dcéra Sárka. Steny jej izbičky boli posiate zlatými hviezdikami, v strede izby biely huňatý koberec z bavlny. Rada sa na ňom hrávala: robila si s mackom čajový večierok alebo ho rôzne upravovala svojimi mašľami a sponkami. Vždy, keď bola búrka a Sárka sa bála, postavila si na posteli palác z deky a pritúlila sa k mackovi. Predstavovala si, že okolo paláca sú stráže s brnením, ona má krásne dlhé zlaté šaty z hodvábu a macko má korunku a červený plášť. Hneď jej bolo lepšie.

No boli dni, ktoré preležala celé v posteli s mackom v ruke. Občas si pozerala rozprávkovú knižku, občas nakreslila niečo nepodarené.

Jedného dňa, keď zaspala, sa jej sníval krásny sen. Tiež v ňom bola chorá. Priletela k nej krásna víla v bielych šatách, s vlasmi v drdole a so vzorovanými priesvitnými krídlami. „Pod' so mnou, Sárka!“ povedala. Sárka jej podala ruku a spolu v záblesku svetla sa objavili v úplne inej krajine. Bola to dedinka s malými útulnými domčekmi so záhradkami. Nechýbalo aj pár mohutných domov s terasami, balkónmi a okrasnými kvetmi. Stáli na námestí, to Sárka spoznala hneď. Uprostred bola studňa, všade okolo stánky s oblečením, jedlom, kvetmi, šperkami a všetkým možným. Nad dedinkou sa na veľmi veľkom kopci týčil zámok. Veľký, krásny, s ôsmymi vežičkami. Sárka sa naňho nemohla prestať dívať. No zvláštni boli hlavne obyvatelia: víly, škriatkovia, obri, liliputánci, čarodejníci...

„Madam Sára, madam Sára! Aaa, konečne ma vnímate! Počúvajte, kráľovná vás už očakáva, musíme vás nachystať! Pod'ťe za mnou, madam, pod'ťe za mnou!“ povedal malý neznámy tvor, pripomínajúci väčšieho a tučnejšieho škriatka bez brady a s okuliarmi na nose. Mal oblečenú bielu košeľu a dlhý hnedý plášť. Malý mužíček zastal pred veľkým bielym domom s malou záhradkou. Okolo celého domu boli vysadené ruže. Sárka nemala čas ani poriadne na ne pozrieť a malý mužíček ju vtiahol dnu, pričom hovoril: „Pod'ťe, madam Sára, pod'ťe! Kráľovná sa vás nemôže dočkať!“ Sárka si všimla, že dom vyzerá zvnútra ešte väčší, ako zvonku. Na bielych stenách viseli

rôzne obrazy, po celom prvom poschodí pobežovali veľkí škrečkovia – oblečení ako ženy – v čepcoch a farebných zásterách. Niektorí pobežovali s rôznymi vecami v rukách, niektorí boli pri stoloch, šili, plietli a rozprávali sa. Sára s mužíčkom vyšli po schodoch a vošli do dverí na poschodí. Bola to svetlá miestnosť s balkónom a oknami. Sárka zamerala pozornosť na bod v strede izby – stojan a na ňom zlaté šaty s tylovou sukňou posiatou hviezdami.

„Tak čo, dámy? Sú hotové?“ spýtal sa mužíček. Škrečkovia ustúpili a mužíček sa pyšne zahľadel na šaty. „Sú pre mňa?“ zatajila Sárka dych. Obliekla sa do šiat.... Bola nádherná! Najmä keď jej škrečkovia urobili aj pôvabný vrkoč. „Madam Sára! Nadišiel čas na odchod do paláca!“ Vyšli na balkón. Mužíček stlačil nenápadné tlačidlo na zábradlí a z balkóna sa spustil chodníček. Sára, ohromená touto vychytávkou, po ňom aj s mužíčkom zišla. Vzápätí prišiel biely koč s mašličkami a vlajočkami. O chvíľu boli pred zámkom. Jeho steny sa pri západe slnka priam leskli. Vošli do veľkej bielej sály so schodiskom, po ktorom práve schádzala kráľovná. „Madam Sára, som taká rada, že ste v zdraví došli až sem!“ privítala ich. „Aj ja som rada, pani kráľovná...“ Sárka ani nestihla dopovedať, pretože ju kráľovná prerušila: „Nie, nie, madam Sára! Nemám rada, keď mi niekto vraví pani kráľovná. Volám sa Eleonóra, tak ma volaj.“

Kráľovná pozvala svojho malého hosťa na prechádzku po zámockej záhrade. Zoznámila Sárku so všetkými vílami a navštívili aj kráľovský zverinec, v ktorom bolo veľa psíčkov, mačičiek, zajačikov, papagájov a ďalších zvieratiek. Nasledovala večera, pri ktorej Sárka rozprávala kráľovnej o svete, z ktorého pochádza, Eleonóra zasa rozprávala o svojom kráľovstve, ktorému vládne. Rozprávali sa o zvieratách, o vesmíre...

Nadišiel čas ísť do postele. Sárky sa zasa ujala víla a odviedla ju do jej novej komnaty. Bola namaľovaná na svetlo ružovo – presne ako jej izba – a bola v nej veľká princeznovská posteľ so závesom a s nadýchanými vankúšmi. „Prišli by ste si ešte niečo, madam?“ spýtala sa nečakane víla. „Vedeli by ste mi tu dať biely koberec z bavlny a na stenu zlaté hviezdičky?“ spýtala sa Sárka. Začala jej chýbať jej detská

izbička. „Vaše pranie je mi rozkazom!“ zvolala víla a vyčarovala zlaté hviezdičky a koberec. Potom sa Sárka prezliekla do pyžamka a spokojne zaspala vo veľkej posteli.

Ráno hľadala zlatú korunku, ktorú dostala od kráľovnej na znak toho, že už je z nej princezná. Nenašla ju... Zato spod periny na ňu vykúkal jej verný macko.

Ľudmila Tobiášová (5.B)

Tadeáš Krigovský (7.D)

Za všetkým hľadaj...HODINY

Hodiny v obývačke nikdy nešli poriadne. Boli mohutné, vyrobené z dreva a nad ciferníkom mali letiace vtáky namaľované modrou farbou. Vždy som ich potajme obdivovala. Mali dokonale vyrezané každé jedno pierko a vyzerali tak... Ozajstne! Pri pohľade na ne som si dokázala predstaviť, ako lietajú nad korunami stromov a veselo štebocú. Zvyšok hodín bol fádny. V spodných rohoch boli vyryté ešte dve vetvičky

s ihličím, no tie neboli farebné a nevyzerali tak pekne. Hore nad ciferníkom boli malé dvierka, z ktorých mala vyskakovať kukučka. Bola modrá ako vyrezávané vtáky. Dávno už nefungovala a bola vystavená na krbe ako soška.

Čas na hodinách sa vždy nevypočítateľne menil. Raz ukazovali niekoľko hodín dopredu, potom zas viditeľne meškali. Nikto nevedel, prečo to tak je. Bežný človek by ich dal preč, možno predal, ale naša rodina nie. Hodiny sa u nás dedili. Nikto nevedel, či ich niekto kúpil alebo dostal... Boli veľmi staré. Neslúžili už na nič, len bezvýznamne viseli na stene obývačky, tesne nad tmavozeleným gaučom a potichu, rytmicky tikali.

Ak by hodín nebolo, možno by som nebola ani ja. Akoby vedeli, kedy majú zastať a kedy ísť. Keď moja babka ešte nebola babkou, ale dievčaťom v mojom veku, hodiny viseli na stene v ich obývačke. Jedného večera ju pozval na stretnutie náš sused - ujo Albert. Dnes je z neho nevrlý starý muž. Stále nosí hnedé tepláky a sivé tričko. Možno bolo kedysi biele, no nosí ho tak často, že je to ťažko povedať. Vlasy nemá vôbec, zato sivú bradu až po hrud'. V minulosti to bol vraj príjemný človek. Babi sa s ním mala stretnúť o šiestej večer pri dedinskom moste. Nemohla sa dočkať, a tak sa rýchlo nachystala. Obliekla si blúzku a novú sukňu, dlhé hnedé vlasy si zviazala do uzla. Nedočkavo si sadla do kresla tak, aby videla na hodiny. Ukazovali ešte len pol štvrtej. Babka si vzdychla a odišla preč. Keď sa vrátila, hodiny sa pohli len o necelú pol hodinu. Myslela si, že sa tak teší, že to čakanie sa jej zdá nekonečné. Nebola to pravda. Hodiny vedome naťahovali minúty a každá z nich bola o pár sekúnd dlhšia ako tá predošlá. Nakoniec však predsa len odbila pol šiesta a babka sa vydala k mostu. Namiesto Alberta, tam stál modrooký Janko. Očividne sa len tak prechádzal, nečakal na nikoho. Babka sa ho spýtala, či sa môže pridať k nemu a začali sa stretávať častejšie.

A tak sa z uja Alberta stal mrzút a z modrookého Janka môj starý otec. Ktovie, ako by to bolo ďalej bez hodín?

Babka sa vydala, hodiny si zobrala so sebou do nového domu a dedko Janko ich zavesil nad nový tmavozelený gauč.

Babka nebola jediná, ktorej hodiny trochu pozmenili osud. Keď moja mama ešte nebola mamou, ale študentkou, stala sa jej podobná vec. Bol práve deň, keď mala robiť

prijímacie skúšky na vysokú školu. Samozrejme, nastavila si budík na šiestu - hodinu pred odchodom. Robí to doteraz. Vraj aby sa stihla nachystať. Budík zazvonil presne. Naše hodiny si o jej skorom vstávaní pomysleli svoje a spomalili. Mama sa umyla, naraňajkovala, obliekla si nový károvaný kostým, vyžehlila blúzku, zaplietla vrkoč a vyčistila topánky. Všetko stihla do pol hodiny. Na hodinách bolo len štvrt na sedem. Pokojne sadla za stôl a zjedla ešte jeden obložený chlieb. Čas sa blížil k pol siedmej, a tak sa začala chystať na odchod. Zbalila si tašku s učebnicami a obula sa. Keď prišla na zastávku, autobus bol dávno preč a ďalší meškal desať minút. Kým došla na univerzitu, bolo už dávno po skúškach. Samozrejme, že to bola sklamaná. Ďalšiu školu, na ktorú sa prihlásila, hodiny očividne uznali za vhodnejšiu a na prijímacie skúšky prišla včas. V prvý deň si k nej do lavice prisadol môj otec.

Ktovie, kým by som bola, keby sa moja mama nestala architektkou, ale lekárkou?

Dnes som sa zobudila do úplne normálneho rána. Normálne som zjedla normálne raňajky a s normálne vyzerajúcou taškou som sa vybrala na normálnu cestu do školy. Na prestávke sa ma spolužiak Martin spýtal, či sa s ním nechcem ísť pozrieť na tenisový zápas. Vedel, že zbožňujem tenis. Okamžite som súhlasila. Stretnutie sme si dohodli na pol štvrtú. Domov som sa vrátila natešená. Pozrela som sa na mobil. Ukazoval pol tretej. Asi som sa pridlhho zdržala v rade na obed, pomyslela som si. Rýchlo som na seba hodila rifľové kraťasy, nové modré tričko a zbalila som si batoh. Zrazu mi pohľad padol na hodiny v obývačke. Ukazovali už tri hodiny, dvadsať minút. Zamračila som sa a pozrela sa na hodiny na telefóne. Ešte neboli ani tri. „Mňa neoklamete,“ pomyslela som si s úškrnom. Potom som sa zamyslela nad príbehmi mojej mamy a babky. Možno takých bolo v našej rodine viac... Obula som sa a pomaly som zavrela dvere.

Potmehúdsy som sa usmiala. Ktovie, čo sa dnes ešte stane.

Emma Michelčíková (8.D)

1.miesto v súťaži Detská rozprávková Žilina 2022 v II. kategórii

Kúzelná krajina

Miške sa raz snívало, že hračky ožili. Poviem Vám, bol to poriadny zverinec. V detskej izbe mala veľa koníkov. Spirit, jej najobľúbenejší, čakal pripravený pri posteli. Najsamprv si myslela, že sa šťastím rozplače. Ale piatačky predsa neplačú!

„Nasadni! Zoberiem ťa na výlet vesmírom.“

Spirit išiel najprv pomaly, postupne zrýchľoval, až si Miška uvedomila, že už necvávajú po zemi, ale letia vzduchom.

„Kam ma to vlastne nesieš? Ja sa výšky bojím.“

„Neblázni! Nevieš, že so mnou sa Ti nič nestane? Zavediem Ťa na miesta, ktoré žiadny človek nenavštívil. Len sa ma pevne drž a poletíme za Krásou Nevídanou!“

„Kto je Krása Nevídaná?“

To sa už Miška nedozvedela, lebo sa musela prikrčiť a pevne držať. Čím vyššie stúpali, tým viac jej bolo zima. Už si ani pršteky necítila. Myslela, že jej odpadnú a ona sa neudrží. Ale zrazu zacítila, že vietor vo vlasoch už nie je taký studený a niečo pod nohami sa krásne trbliece.

„To je mlieko, ktoré mi mamička každé ráno pripravuje na raňajky?“

„Ale nie, to sú hviezdy.“

„Hviezdy? Toľko veľa pokope? To musí byť určite MLIEČNÁ CESTA!“

„Správne! Poletíme až k SLNKU!“

„K SLNKU? Až taká zima mi už nie je. Neláka ma byť uhlíkom.“

Zaerdžal a mierne zabočil.

Približovali sa k červenej guli. Miška rýchlo lovila v pamäti, čo to môže byť.

„Spirit, pozri, tam je MERKÚR!“ vykrikla.

„Drž sa! Pristávame.“

Začal fúkať Ružový vetrík a Miške bolo príjemne. Ako vedela, že bol ružový? Pošepkal jej to. Ani sa nenazdala a už kráčali po krásnej cestičke posiatej farebnými kamienkami. Začali sa hýbať.

„Ahoj, kráska!“

„Kto ste?“

„MERKÚRIKOVIA. Bývame tu. A Ty si čo za čudo?“ odpovedal ten najfarebnejší.

„Ja som Miška zo ZEME.“

To prezradiť nemala. Chceli všetko vedieť. Našťastie sa Miška veľa nových vecí dozvedela. Zistila, že Merkúr je najbližšie k Slnku, je najhorúcejšia a najmenšia planéta bez atmosféry.

Ďalšia planéta - VENUŠA. Spirit Miške prezradil, že je pomenovaná podľa starorímskej bohyně jari a krásy. Všade boli krásne jarné kvetinky a poletovali nádherne motýle. Začali sa jej potichučky prihovárať a opakovať stále dookola:

„Miška, Miška, Miška...“

Až sa jej z tej krásy začala točiť hlava a chcelo sa jej veľmi spať.

„Miška, vstávaj, už sme tu.“

„Kde sme to?“ opýtala sa rozospato.

„Na planéte MARS. Je pomenovaná podľa starorímskeho boha vojny“

Keď sa po nej prechádzali, Spirit Miške prezradil, že je chladnejšia ako ZEM a je štvrtá v poradí. Spoza krátera začali vychádzať zelení mužičkovia pekne v radoch za sebou a niečo nahlas kričali. Znelo to ako bojové pokriky. Spirit Mišku rýchlo chňapol, vyhodil do sedla a už trielili preč.

„JUPITER je najväčšia a najhmotnejšia planéta. Pomenovali ju podľa rímskeho boha blesku a hromu,“ poučil Mišku opäť sprievodca.

Čím bližšie boli, museli sa predierať cez väčšie a väčšie mraky. Vlastne to boli mäkučké obláčky, takže sa im ani nechcelo odísť. Spirit však Mišku presvedčil. Sľúbil, že ich očakáva Krása Nevídana. Miška mala chvíľku na premýšľanie, aká planéta nasleduje.

„SATURN!“

Zo školy vedela, ako vyzerá, že má veľký prstenec, ktorý tvorí ľad a úlomky z planét. Ale nevedela, kto mu dal meno.

„Starorímsky boh roľníctva, úrody a času.“

URÁN ju prekvapil nebeskou modrou. Cesta na najvzdialenejší NEPTÚN bola nekonečná.

Nečakane sa potom ocitli v malebnom lesíku, kde ich čakal deduško s dlhou sivou bradou. Pozval ich na čaj. Keďže vyzeral veľmi múdro, Miška sa ho opýtala, či vie, kto je Krása Nevídaná.

„Pozri sa do svojho srdca,“ odpovedal.

Inú odpoveď nedostala. Čakala ich dlhá cesta domov.

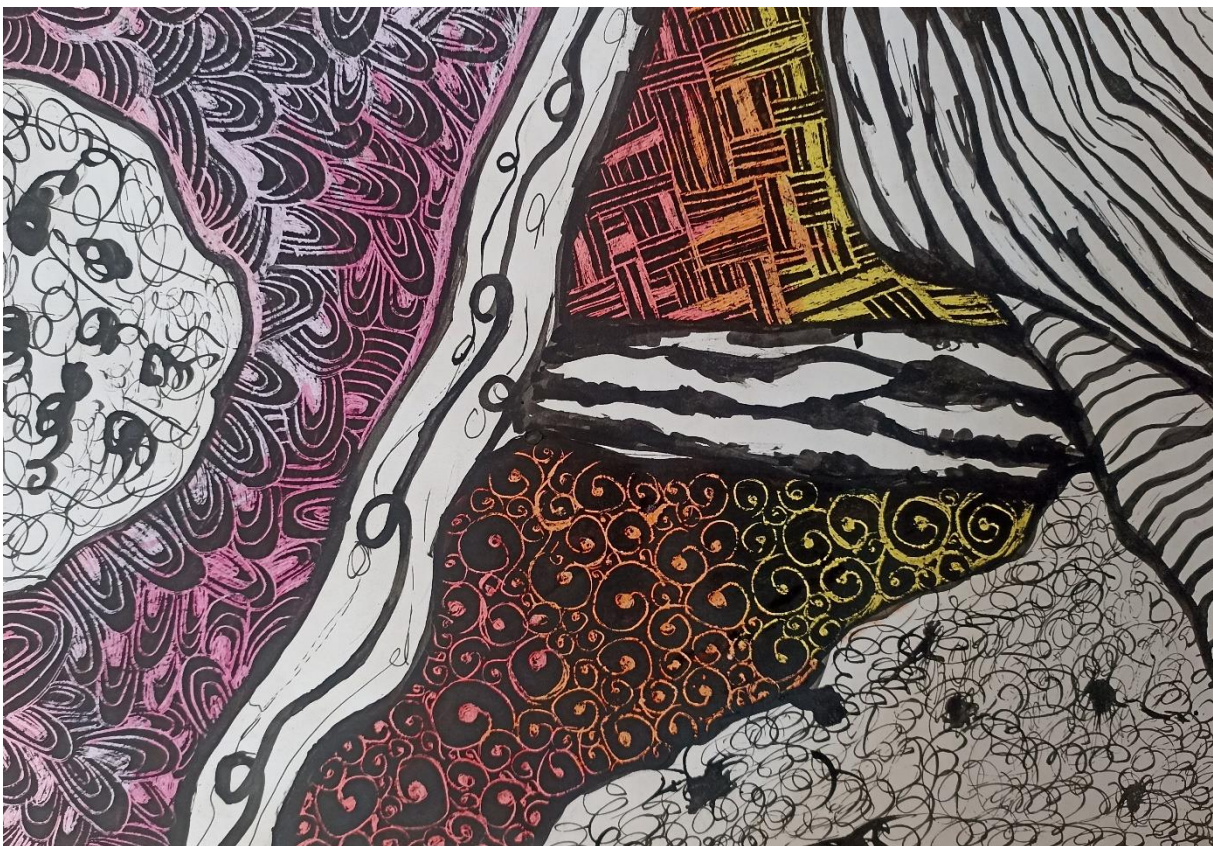
Po otvorení očí Miška uvidela našu ZEM zvrchu.

„ Spirit, ja už viem, kto je Krása Nevídaná!“

„ Miška, vstávaj! Dobré ráno! Je veľa hodín, nestihneme do školy!“ budila ju mamička.

Nebojte sa, ozvem sa Vám, keď vezme Spirit Mišku na ďalší výlet.

Emily Tomková (5.B)

Daniela Beňová (8.A)

Umenie žiť

Starček aj byt vyzerali rovnako. Nenároční a starí. Starček bol takmer plešatý až na dva chumáče vlasov za ušami. Byt mal v jednom rohu posteľ, pri nej nočný stolík. V druhom rohu bola malá kuchynka. V treťom rohu kúpeľňa a vo štvrtom dve skrine. Jedna na oblečenie, druhá bola so zasklenými dverami. V nej bol uložený ruženec, biblia, pár drevených fajok a jedna pohľadnica, vedľa ktorej trónilo červené atramentové pero. Bytovka sa nachádzala pri vlakovej stanici. Mala svetlosivú farbu a okrem starčeka tam bývali ešte tri rodiny. Starček býval sám, a preto sa občas z dlhej chvíle rozprával s vecami.

Starček sa raz dávno pohádal so svojím synom a ako ospravedlnenie mu chcel napísať. Ale chudák starý pán bol sklerotik. Vždy, keď chcel niečo napísať, hneď to zabudol. Preto sa rozprával s perom. A čo sa nestalo, pero ožilo...

Keď už malo pero starčekovho sťažovania na zabúdanie dosť, rozhodlo, že sa o napísanie listu pokúsi samo. Napísalo:

Drahý synak!

Je mi veľmi ľúto, že sme sa pohádali a bol by som veľmi rád, keby sme sa ešte pred mojou smrťou zmierili. Kedysi som bol nerozvážny a prchký. No štyri roky osamote mi dodali rozum. Dúfam, že mi odpustíš. S láskou

Tvoj otec

Pero bolo so svojím výkonom spokojné, no predsa smutné. Starček sa mal s kým porozprávať, ale keby sa mu pero ozvalo, asi by dostal poriadny šok. Pero sa teda skúsilo opýtať pohľadnice, ako sa má. Na jeho veľké prekvapenie odpovedala: „Cítim sa úžasne, a to len vďaka tebe. Naučilo si ma žiť.“

Pero zistilo, čo všetko sa dá vďaka láske.

Do týždňa vedeli rozprávať všetky predmety v byte. Vedeli to aj pouličné lampy na ich nástupišti a dokonca ožili aj lavice v kostole, lebo pero sa každú nedeľu priplo o starčekovo sako.

Všetky predmety mali inú povahu. Pero sa vždy snažilo byť nápomocné, pohľadnica bola tichá, ruženec bol pyšný, biblii záležalo na jej vzhľade, bola dosť márnivá, a lampy boli prevažne múdre a starostlivé.

Jedného dňa sa starček niekam vybral a predmety sa pustili do veselého rozhovoru. Do hlasného hluku pohľadnica poznamenala čosi ako: „Mali by sme byť tichšie. Rodiny žijúce pod nami by sa nás mohli zľaknúť.“ No ruženec ju hneď zahriakol: „Ty sa máš čo ozývať. Na teba si starček ani nespomenie. Ale na mne sa každý večer modlí.“ Biblia dodala: „To je ešte nič. Zo mňa si číta každé ráno, obed aj večer.“ Ostatné veci neostali ticho. Taniere, dvere, posteľ, dlážka - všetci sa pustili do hlasného protestu. Ticho si vyžiadalo pero, ktoré poprosilo linku, aby na ňu mohlo vyliezť. „Všetci sme si rovní,“ povedalo. Ale vyvolalo tým iba ďalšiu salvu protestov a nesúhlasného kriku. Ale do bytu vstúpil starček a veci museli stíchnuť.

Takto si žil starček so svojimi hovoriacimi vecami a ani o tom netušil. Z času na čas sa vymenil niektorý z obyvateľov. Napríklad kľúč. Starý sa zlomil a keď prišiel nový, zvyšné veci ho hneď naučili žiť. Pohľadnica stále sedela na poličke v skrini. Starček ju vždy zabudol poslať. Všimol si, že je napísaná, ale nerobil si ťažkú hlavu z toho, že si nepamätá, kedy ju napísal.

Veci mali starčeka rady, aj keď a medzi sebou občas naťahovali. Krásne chvíle nečakane skončili. Starý pán zvykol v utorky poobede chodiť do obchodu. No raz si povedal, že je nejaký unavený. Lahl si do postele, zaspal a už nikdy nezobudil.

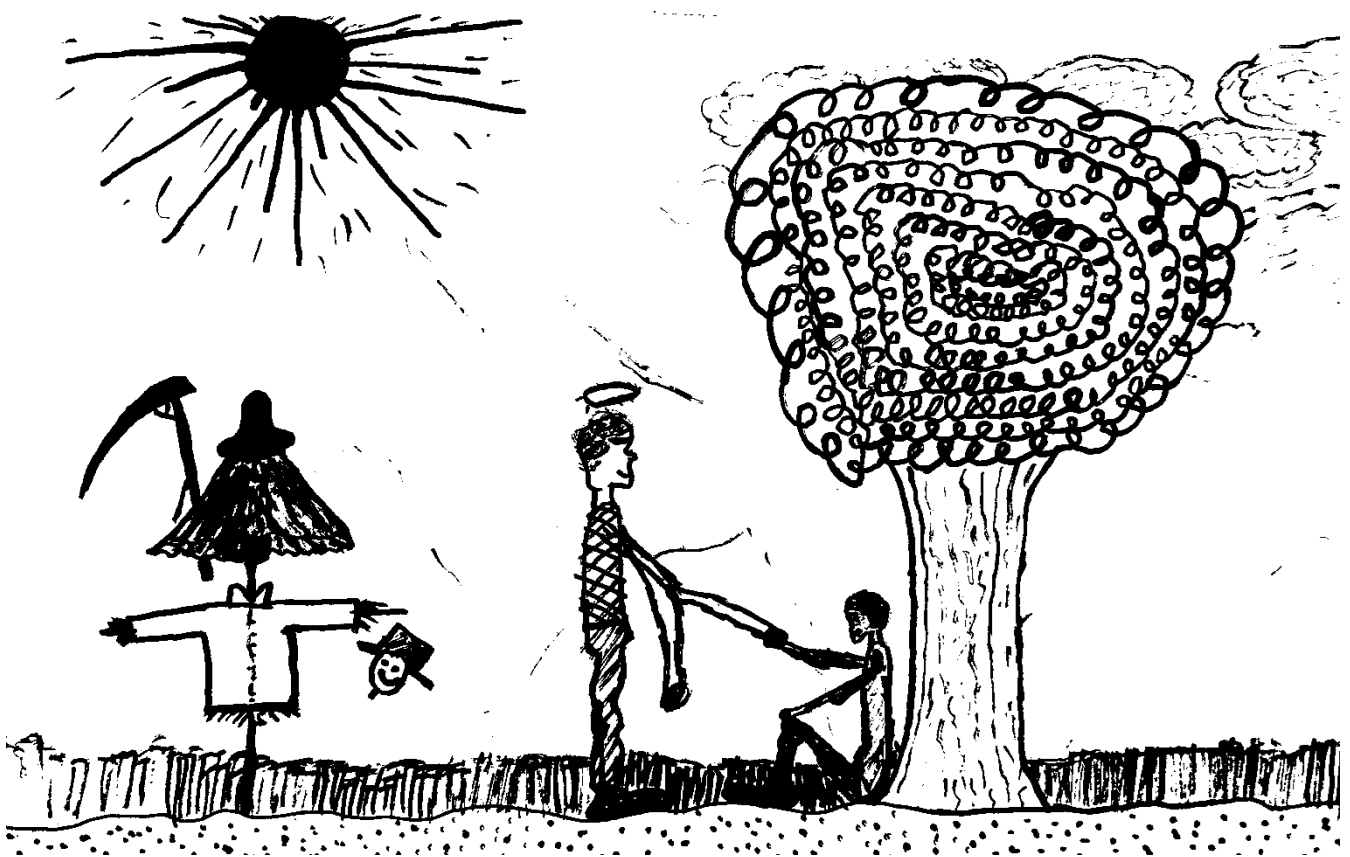
Veci ostali v byte zabudnuté a nešťastné. Mysleli, že tam ostanú navždy a nik si na nich nespomenie. Často sa rozprávali o starčekovi a o tom, ako veľmi im chýba. Pri jednom takom rozhovore ich niekto vyrušil. Mladý pán s rovnakou

tvárou, akú mal starček, a malým dievčatkom. Vošli dnu. Za nimi vo dverách zostala stáť pekná mladá žena. Mladík prešiel cez izbu a zastavil sa pri skrini. Vybral z nej pohľadnicu a prečítal si ju. „Odpúšťam ti,“ zašepkal. Mal slzy v očiach. „Počkaj tu,“ povedala žena dievčatku a odišla za manželom. Dievčatko sa pustilo do prehľadávania. Objavila pero.

Pero jej navždy zostalo ako dedičstvo. Rozpovedalo jej príbeh o starom otcovi. Tak sa zachoval príbeh o sile lásky a dôležitosti odpustenia.

Alžbeta Garberová (7.A)

Čestné uznanie v súťaži Gorazdov literárny Prešov 2022 v kategórii detská tvorba

Peter Áron Krotký (7.D)

Poviedky

Káva od babičky bude najlepšia!

Minulý týždeň som oslávila štrnásť narodeniny. Priala som si nový mobil. Rodičia mi ho, samozrejme, nekúpili, pretože starý ešte fungoval. Začala som počítať úspory. Pokladničku som vysypala na sklenený stolík v obývačke.

„Chod' si to počítať niekam inam, pozerám reláciu o starožitnostiach,“ rozčuľoval sa brat Rišo.

Nenávidím staré veci.

„Jozef písací stroj po starej mame vydražil za 1500€,“ oznámil moderátor.

Okamžite som zbystrela.

„Mohla by som tam doniesť niečo aj ja?“

„No jasné. Staré veci predsa nenávidíš. Určite tam chceš ísť len preto, aby si získala viac followerov na tiktoku.“

„Určite,“ povedala som sarkasticky.

„Aj tak nemáš čo ponúknuť. Doma nič cenné nemáme.“

Večer som začala premýšľať, kde by som mohla zohnať nejaký poklad: „Postačila by mi aj zachovalá storočná váza, na ktorej by bol namaľovaný kvet alebo niečo podobné. To by sa vydražilo možno za takých 800€. Na nový mobil by to bohato stačilo. Navyše by som si konečne mohla kúpiť žehličku na vlasy.“

S mojím plánom som sa ako vždy zdôverila najlepšej kamoške Stelle. Dohodli sme sa, že sa v sobotu stretneme a prehľadáme celé mesto, preskúmame každý nenápadný obchodík.

Plán zmarila moja mama hneď v piatok po raňajkách.

„Po práci pôjdem ešte po nejaký dezert pre babku a dedka.“

„Pre babku a dedka?“ opýtala som sa prekvapene.

„Áno, ideme predsa osláviť tvoje narodeniny, zabudla si?“

Chcela som namietat', ale moje sklamanie rýchlo pominulo.

„Nemusím predsa chodiť so Stellou po celom meste, keď majú starkí povalu. Síce mi tam nikdy nedovolili ísť, lebo tam vraj straší, ale nie som malé decko, viem, že strašidlá neexistujú. Určite tam majú ukryté niečo s veľkou hodnotou.“

„Vlastne áno,“ odpovedala som po dlhom tichu mame.

Stelle som sa snažila všetko vysvetliť na hodine fyziky. Učiteľ nás vyvolal, aby sme mu namiesto vyrušovania porozprávali o magnetoch. Dostala som trojku. Nebyť mojich narodenín, určite by ma mama namiesto návštevy posadila ku knihám.

K starým rodičom som sa vždy veľmi tešila. Babka výborne varí a pečie no a s dedkom stále niečo vystrájame. Práve on mi narozprával všetky tie blbosti o strašidelnej povale. Ako malá som sa neodvážila na to ani myslieť. Vrael, že ju babka zamkla, aby sa žiadne strašidlo nedostalo na slobodu. Kľúč vraj niekam skryla, no nikto nevie kam.

Krok č.1: Presvedčiť dedka, aby mi prezradil, kde babka schovala kľúč.

Krok č.2: Večer, keď budú všetci spať, vykradnúť sa z postele, zobrať baterku, požičať si kľúč a potichu vyjsť po schodoch. Odomknúť a pomaly otvoriť dvere od povaly. Dávať veľký pozor, keďže dvere príšerne vŕzgajú.

Oslava bola super. Dostala som nádhernú kyticu od dedka, vynikajúcu tortu od babky, nové oblečenie od tety, nezaujímavú knihu od bratranca a od uja 20€. Vraj nevedel, čo má kúpiť slečne v mojom veku. Ak by mi plán nevyšiel, aspoň som mala peniaze na žehličku.

Počas grilovačky som sa nenápadne opýtala dedka: „Nevieš náhodou, kde babka ukryla ten kľúč od povaly?“

„Samozrejme, že viem. Babka mi to prezradila, keď raz zabudla, koľko vajíčok má ísť do koláča. Myslela si, že už začína zabúdať. Potom som si z nej kvôli tomu robil srandu. Ale prečo to chceš vedieť? Čo máš za lubom?“

„Okej, poviem ti to, ale musíš sľúbiť, že to nepovieš babke.“

„Samozrejme.“

Povedala som mu všetko, až na tú časť, že sa tam chystám v noci. A na to, že sa chystám nájsť poklad vymeniť za mobil. Vymyslela som si prezentáciu nájdených starožitností na hodine dejepisu. Bol trochu prekvapený, no nakoniec mi prezradil, že babka kľúč ukrýva v kuchyni pri múke.

Večer som bola unavená, ale nemohla som dopustiť, aby som zaspala. Pustila som si nahlas hudbu do slúchadiel. Po hodine a pol som sa zdvihla z postele, vzala baterku a našla kľúč. Únava zo mňa hneď opadla. Potichučky som vycupitala hore schodmi. Dvere nanešťastie zavrzgali, no nebolo to zas také hlasné. Verila som, že som nikoho nezobudila. Prešmykla som sa dnu. Povala nevyzerala tak, ako som si ju predstavovala. Čakala som samé pavučiny, veľa prachu, strašný smrad a veľký neporiadok. Bolo to presne naopak. Všetko bolo čisté, upravené, na svojom mieste. Pekne tam voňalo, čo ma prekvapilo asi najviac. Dokonca tam bola aj malá lampička. Ako z rozprávky.

Na pravej strane povaly boli fotky babky za mlada v rámčekoch. Na ľavej fotky dedka. Samé nádherné veci. Zrkadlo so zlatým rámom zavesené na stene. Vedľa neho opreté obrovské tikajúce hodiny. Uprostred malý drevený stolík. Okolo neho tri biele stoličky. Veľa pomaľovaných váz všade naokolo. Preskúmala som každú skrinku. V jednej boli porcelánové tanierne a poháre. V druhej misky. V ďalšej svietniky rôznej veľkosti aj tvaru. V tej najväčšej babkine kroje. Vždy som si chcela jeden vyskúšať. Nevedela som, z koľkých vrstiev sa kroj presne skladá, tak som si na seba dala všetko, čo som našla. Vyzerala som úplne ako moja babka. Všetci mi stále hovoria, že sa na ňu podobám. Konečne som to videla aj ja. Začala som tancovať po celej povale. Atmosféru som si užívala, kým som nezakopla o malú skrinku. Nebola obyčajná. Zmenila sa na mlynček na kávu.

„Myslím, že si našla to, čo si hľadala,“ pošepkal za mnou známy hlas.

Neuveriteľne som sa zľakla.

„Babi, ja som tu vlast...“

„Viem, prečo si tu. Keď si chcela predo mnou niečo utajiť, nemala si to hovoriť dedkovi. Vieš predsa, že on predo mnou nič neskryje.“

„Ale dedkovi som nepovedala, že tu pôjdem v noci,“ čudovala som sa.

„Mám veľmi dobrý sluch,“ pousmiala sa.

„Prepáč.“

„Ja sa na teba nehnevám. Ale nabudúce si vyber správneho komplica. Tak ako som to ja urobila pred rokmi s mojím najlepším kamarátom Jožkom.“

„Čo si vyviedla?“

„Keď som bola asi v tvojom veku, ukázal mi obchod jeho starých rodičov. Povedal, že všetky starožitnosti majú nejaký zaujímavý príbeh. Veľmi ma zaujal mlynček na kávu. Porozprával mi o ňom príbeh. Patril kráľovskej rodine. Jeho rodina ho získala výmenou za niečo ešte vzácnejšie. To mi už neprezradil. Pri odchode z obchodu som si mlynček nenápadne strčila do ruksaku. Keď sa to Jožko asi o mesiac neskôr dozvedel, chcel ho naspäť. No mlynček mi prirástol k srdcu a dokonca som začala mať rada kávu. Jožkovi na niečom záležalo viac ako na mlynčeku. Keď ma videl so šálkou kávy a úsmevom na tvári, nedokázal mi ho vziať. Odvtedy ho ukrývam. A teraz šup-šup do postele. Je veľmi neskoro.“

„Dobre, babi. Dobrú noc,“ zazívala som.

Ráno som vstala s myšlienkou, že ukradnúť babke niečo, na čom jej záleží, bol veľmi zlý nápad. Prišla som do kuchyne a na moje prekvapenie tam bola len babka s dedkom. V ruke držali tašku s krabičkou vo vnútri.

Emma Ligusová (9.C)

Čestné uznanie v súťaži Gorazdov literárny Prešov 2022 v kategórii detská tvorba

Zoja Zuzana Mertová (6.C)

Dvojičky

Kde sú hranice medzi zábavou a nočnou morou?

Vybrali sme sa partia piatich kamarátov k dedinskému jazeru kúsok od cesty. Bol horúci letný deň. Nemali sme nič užitočnejšie na práci, rozhodli sme sa trochu si zaplávať. Zišli sme z hlavnej cesty. Našu stúpajúcu radosť by videl aj slepý.

Začula som zapišťanie Nory. Poznám ju už od škôlky, takže to nebolo prekvapujúce. Iba som na ňu zazrela a išla ďalej. Slnko páliło tak veľmi, že som sa v zúfalstve začala ovievať mobilom. Jazero bolo zelené no na hladine plávali iba trsy rias. Keď sme konečne našli vhodné miesto na plávanie, všetci za sebou vliekli nohy a Nora nariekala. Vraj ju nikto neinformoval o dĺžke cesty k jazero a okolo neho. Nikto nemal síl jej na to odpovedať. Za najvhodnejšie miesto sme vybrali časť pri skalnom výbežku. Položili sme deku na kamennú pláž a vyložili maškrtky.

„Som hladný ako vlk!“ zahlásil Samo.

Nora vybrala ešte teplú bábovku. Potom sa zamračila.

„Nechala som v aute nožík,“ povedala a pozrela na Sama.

„Ak mi ho donesieš, dám ti tú najlepšiu bábovku,“ sladko sa usmiala.

„Zasa ja!“ povedal no už ho nebolo.

Zabudla som spomenúť, že tí dvaja spolu chodili už skoro rok. Ich vzťahu som nikdy nefandila a popravde som si ani nemyslela, že vydrží. V našej partii sú okrem Sama ešte dvaja chalani. Dvojčatá Matúš a Martin. Vzhľadovo sú veľmi podobní, no povahovo sú ako deň a noc. Vedú vojnu už od základnej. Snažia sa od seba držať odstup, teda skôr my. Nechceme si predsa skaziť deň hádkami. Pomaly som na deku rozkladala jedlo. Matej ma s očakávaním v očiach pozoroval.

„Dúfam že si uvedomujete, že nemám kulinárske schopnosti ako Norika.“

Nora sa zamračila tak, že sa jej spojilo obočie, načo som sa ja začala smiať ešte viac. Nenávidí, keď ju voláme Norika. Pribehol Samo a Nora bola zasa ako slniečko. Práve to je dôvod, prečo nemám rada ich vzťah - pretváрка. Hodil do nej tašku s vecami a ona sa zasmiala ešte viac.

„Chcete ísť plávať alebo jesť? Ja by som si zaplával,“ povedal Matúš a zasnene hľadel na jazero.

„Ty klúadne choď,“ zahlásil Martin k bratovi je otočený chrbtom, „ja sa najem.“

Matúš sa na nás usmial, bratovi ukázal neslušné gesto a odkráčal za strom. Prezliecť sa. Martin aj Samo sa zatiaľ spokojne uvelebili na deke, aj keď sa to na tých kameňoch veľmi nedalo. Nora otvorila svoju nádobu s bábovkou a všetci pri tej vôni zavzdychali.

„Mali by ste sa s Matúšom udobriť.“

V Norinom hlase bolo cítiť ustarostenosť.

„Po tých rokoch? To sa neoplatí,“ uškrnul sa Martin.

„Myslím, že by bolo na čase. Ste bratia!“

„Staraj sa o seba a o svoje vzťahy.“

Nora si beznádejne vzdychla. Samo sa snažil o zmenu pochmúrnej nálady, no s jeho suchými žartíkmi sa mu to nikdy nepodarilo. Bez slova sme pozorovali zelenú hladinu jazera.

„SKÁČEM!!!“

Okolo prebehol Matúš a z výbežku do jazera skočil do vody rybičku. „Nie!“ zakričali sme všetci naraz, prekvapivo aj Martin.

„Voda je neprebádaná, to nie je bazén!“ skričala Nora.

Všetci sme utekali k vode. Ako sme predpokladali, nikto sa nevynáral. Začala som panikáriť. Myslím, že aj ostatní, pretože nikto nevedel, čo spraviť.

Martin sa spamätal prvý. Začala sa brodiť jazerom. Voda bola mútna a na pol ceste mu už riasy siahali po opasok.

„Dávaj si pozor, môže to byť nebezpečné,“ vrieskala Nora, no Martin sa ani neobzel.

„Kde si? Kde si? Kde si!?!“ kričal na plné hrdlo.

V očiach som videla slzy. Bolo to zvláštne a tušila som, že by sa k tomu nepriznal. V rýchlosti som vytiahla mobil a vytočila 155.

„Linka prvej pomoci. Prosím?“ ozval sa hlas v telefóne.

Snažila som si spomenúť, čo mám povedať skôr.

„Volám sa Andrea Lipová, mám devätnásť rokov. Môj kamarát skočil do vody. Spadol na hlavu a nevynára sa. Snažíme sa ho nájsť, no nevieme, kde skočil. Nevieť.....neviem, či ho nájdu.“

„Kde presne sa nachádzate?“

„Vessov potok. Dedina blízko lesa. Hneď vedľa je jazero.“

„Fajn, počkajte na mieste. Hneď sme tam.“

Nora mi venovala pohľad cez slzy. Objali sme sa a zadívali na kričiaceho Martina. V jazere sa pohyboval, pretože mu voda bola už po hrudník.

„Matúš, Matúš!“ kričal znovu a znovu.

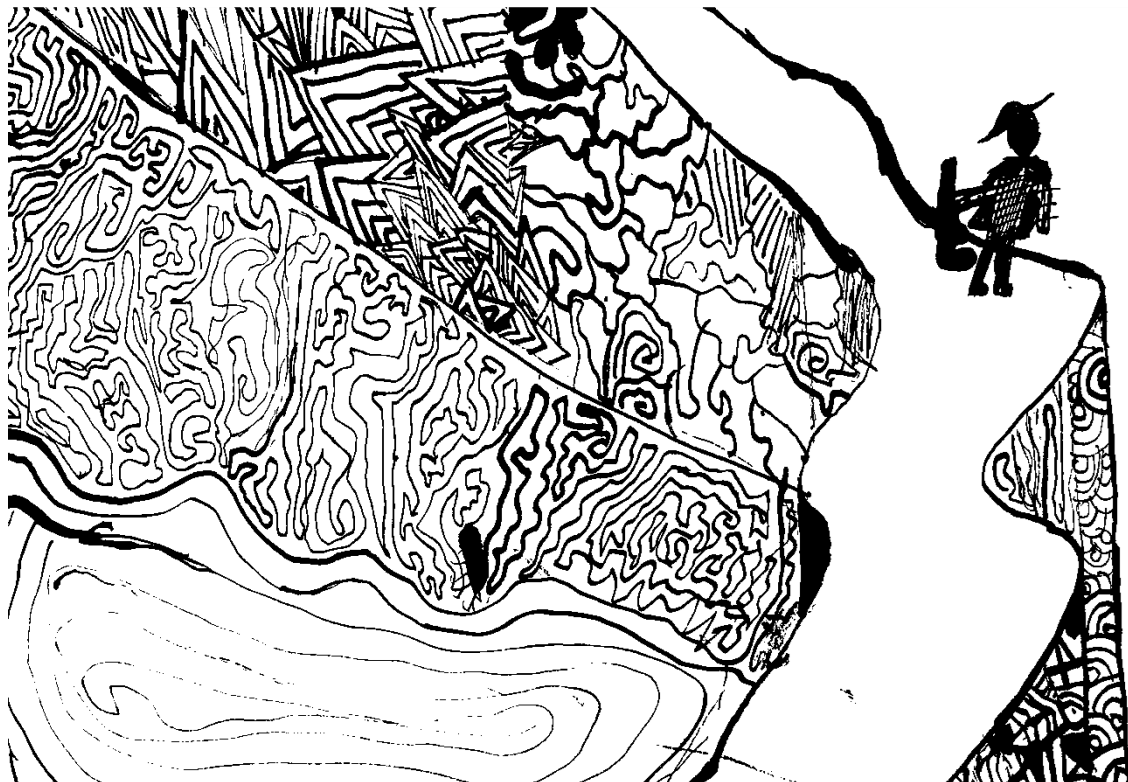
Po chvíli prišli záchranári, potom polícia. Matúša som viac už nevidela.

Matúš mal pohreb iba pred týždňom, mesiac po incidente. Trvalo dlho, kým našli jeho telo. Bolo zaseknuté v najhlbšej časti jazera. Nikto sa s tým nevedel vysporiadať. Najťažšie to bolo pre Martina. Po odchode polície prehľadával jazero, kým ho z neho nasilu nevytiahol bezmocný otec. Všetci sme hneď pochopili, že ich hádky boli iba obyčajné detské výmysly.

Po pohrebe sme sa rozlúčili aj s Martinom. Odšťahoval sa do iného mesta ku strýkovi. Vraj sa chcel s bolesťou vysporiadať sám.

Zuzana Ištoňová (9.C)

Cena Jozefa Hnitku v súťaži Jašíkove Kysuce 2022

Tadeáš Krigovský (7.D)

V preplnenej čakárni

Bol chladný nedeľný večer a ja som rozmýšľal iba nad tým, ako v pondelok nepôjdem do práce. Po chvíli som nadobudol takmer stopercentnú istotu, že ma doktor nikam nepustí.

„Už len týždeň a mám trojtýždňový pokoj,“ hovoril som si.

Dráždivo som zakašľal. Na hodinkách bolo 18:13. Pridal som do kroku, keďže MUDr. Paľko prestáva ordinovať o siedmej a navyše mal od pondelka vyhlásené trojdňové voľno.

„Keď bude dlhý rad, som v keli,“ trochu som začal panikáriť.

Už som skoro bežal, no od únavy som ledva unikol nepríjemnému pádu. Ďalší z príznakov susanilie. Ordinácia bola na dosah a nikoho pred ňou vidieť nebolo. Dost sa mi uľavilo.

„Aspoň to bude rýchlejšie za mnou.“

Odštikol som si lístok s číslom 27.

„Zvláštne,“ pomyslel som si, „asi to dnes ešte neresetovali.“

Po vstupe do čakárne som sa začal ihneď nadmerne potiť. Voľné bolo jediné miesto! Nejakí ľudia navyše stáli.

„Hapčí! Hapčí!“ vydal som zo seba.

Všetci na mňa upreli zrak.

„Čo si o mne myslia? Určite sa so mnou niekto bude chcieť rozprávať!“

Horko-ťažko som si sadol na modro-biele lekárenské sedadlo. Už som zistil, prečo som dostal číslo 27.

„Takýmto tempom to istotne nestihnem!“

Niežeby záležalo na tom, že nakazím iných ľudí. Bola by to doktorova chyba. Ale do práce sa mi vôbec nechcelo. Nádej mi dodal pacient (vyzeral na ovčie kiahne), ktorý práve opustil ošetrovňu.

„Štrnásť!“ ozvala sa unaveným hlasom zdravotná sestra. Číslo patrilo mladíkovi vedľa mňa, ale bol príliš zaujatý hrou na mobile.

„Hej, chlapče,“ milo som sa mu prihovril, „nepočuješ, že ťa volajú?“

Chcel som dodať niečo o novšej generácii a mobiloch, aby som mu aspoň trochu skazil náladu (zaslúžil si to), ale už bol preč. Vystriedala ho nejaká stará babka. Dúfajúc, že sa mi neprihovorí, som sa na ňu nepozeral, ale nefungovalo to.

„Je tu toľko veľa ľudí, však?“

Iba som pokrútil hlavou. Zase som sa začať potíť, navyše uvažovať o odchode. Mladík číslo 14 moje úvahy prerušil a babka vedľa mňa už prudko mávala číslom 15.

„Zaujímavé!“

Babku vystriedal potetovaný, energetický tridsiatnik.

„No super! Určite niekde v Malackách nakúpil heroín a teraz nevie čo so sebou,“ neprimerane som sa uškrnul.

Mal číslo 16.

„Aká koincidencia!“

Prešlo 5 minút a pán to viditeľne nezvládal. Očervenel, ťažko sa mu dýchalo a vyzeral na odpadnutie. Zrazu zaspal. Aspoň to som si myslel. V čakárni bolo ticho a bol by počuť aj bzukot muchy, ale jeho dych som nepočul. Vôbec sa nehýbal. Overil som si to kontrolou muža naľavo odo mňa. Aj on spal, ale hrud' sa mu dvíhala. Netušil som, čo mám robiť. Zase som sa spotil. Na interakcie medzi ľuďmi nie som stvorený.

„Šestnásť!“

Žiadna odpoveď.

„Šestnásť, je tu šestnásť?“

„Tu je!“ povedala mladšia žena vedľa šestnástky.

„Dýcha?“ spýtala sa ma sestra.

„Asi áno.“

Nechcelo sa mi nič riešiť. Keď poň prišla sanitka, necítil som žiadnu vinu. Vystriedalo ho číslo 20. Normálne vyzerajúci človek s kufrom a pekným oblekom. Vyzeral vyčerpane, odhadol som, že aj on má susaniliu. Ten našťastie nebol zhovorčivý. Medzitým to veľa ľudí vzdalo a odišlo.

„Možno to napokon stihnem.“

Do ordinácie vošiel mysteriózne vyzerajúci muž. Na tvári mal šatku kvôli vírusom vo vzduchu a pripadal mi komicky. Rozhliadol sa, no keď zistil, že si nemá kde sadnúť, zamieril k dverám. Pri odchode jeho zrak zastavil pri mužovi s kufrom. Obzrel sa a vybral z vrecka pištoľ.

Namieril ju rovno na neho a nepokojne šeptom povedal: „Daj ho sem, inak je to posledná vec, ktorú uvidíš.“

Tváril som sa, že spím ako všetci ostatní. Ale nie som dobrý klamár.

„Dobre, nedáš mi ho a ja pripravím o život jeho,“ ukázal na mňa, a to bude posledná vec, ktorú uvidíš.“

Pozrel som na muža. Úplne bledý v tvári mu kufor dal. Zlodej ho hneď zobral a chcel utiecť von, no do čakárne vtrhli traja policajti. Jeden ma zhodil na zem, druhý zhodil na zem pána s kufrom (teraz už bez neho) a tretí skočil na pána zlodeja. Nevládal som rozmýšľať, a tak som iba dúfal, že nebudem kašľať v ten nesprávny moment (a že nezomriem). Rozhostil sa chaos, bolo počuť výstrely a ja som stále ležal na tej prekliatej zemi. Susanilii chladná podlaha nepomáhala. Potom na mňa spadol pán zlodej a spolu s ním aj pán policajt. Nejakým zázrakom som prežil a polomŕtveho zlodeja odviekli preč.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa ma policajt.

Na všetky jeho otázky som prikyvoval.

„Kedy už odídeš?“ nervózne som sa pýtal v mysli.

Napokon odišli a napriek odporúčaniam policajtov, aby som odišiel domov a upokojil sa, som bol odhodlaný zajtra nejst' do práce. Chlapíka vedľa mňa vystriedal niekto iný. Bolo 18:42. Väčšina ľudí sa zľakla a odišla, ale na moje prekvapenie, iní prichádzali. Dúfal som, že odišli všetky čísla predo mnou. Mal som ale veľkú smolu. Tí, čo prišli, neboli seniori, ktorí majú problém so zapnutím počítača, mali e-časenky.

„Nech žije slovenské zdravotníctvo,“ pomyslel som si.

Vlastne som to omylom povedal nahlas.

„Máš pravdu,“ ozval sa muž v sivom plášti a klobúku, čo pred divadielkom so zlodejom spal, „neuveriteľné, my tu sedíme celý deň a oni na nás kašľú. Dnes je pekné počasie však? Ráno nebolo ani mráčika na oblohe.“

Išlo ma roztrhnúť. Nechcelo sa mi s ním rozprávať, tak som sa iba pozrel preč.

Z laboratória bolo cítiť silný pach. Zrazu sa spustil alarm a rozhostil sa chaos. Pacient vedľa mňa odpadol. Sestra odpadla. Ja skoro tiež.

„Pod', unikajú chemikálie! Musíme sa evakuovať,“ kričal pán v sivom, keď ma nemotorne vliekol smerom k východu.

Vo vzduchu bolo niečo divné, ale ja som čakal dosť dlho, aby som to zahodil. Vytrhol som za z jeho dlaní a sadol na svoju stoličku. Nasadil som si rúško a zazrel som, ako pán v sivom so začudovaným výrazom omdlel. Všetci, čo sa z čakárne nestihli dostať, omdleli. Na zemi ich bolo minimálne desať.

„Áno!“ zvolal som víťazoslávne, „konečne som na rade.“

Dýchalo sa mi ešte ťažšie ako so susaniliou.

„Stále neviem, či ju mám alebo nie,“ pomyslel som si.

Okolo mňa boli rôzne nemocničné prístroje napojené na mňa. Zdravotná sestra si všimla, že som sa zobudil.

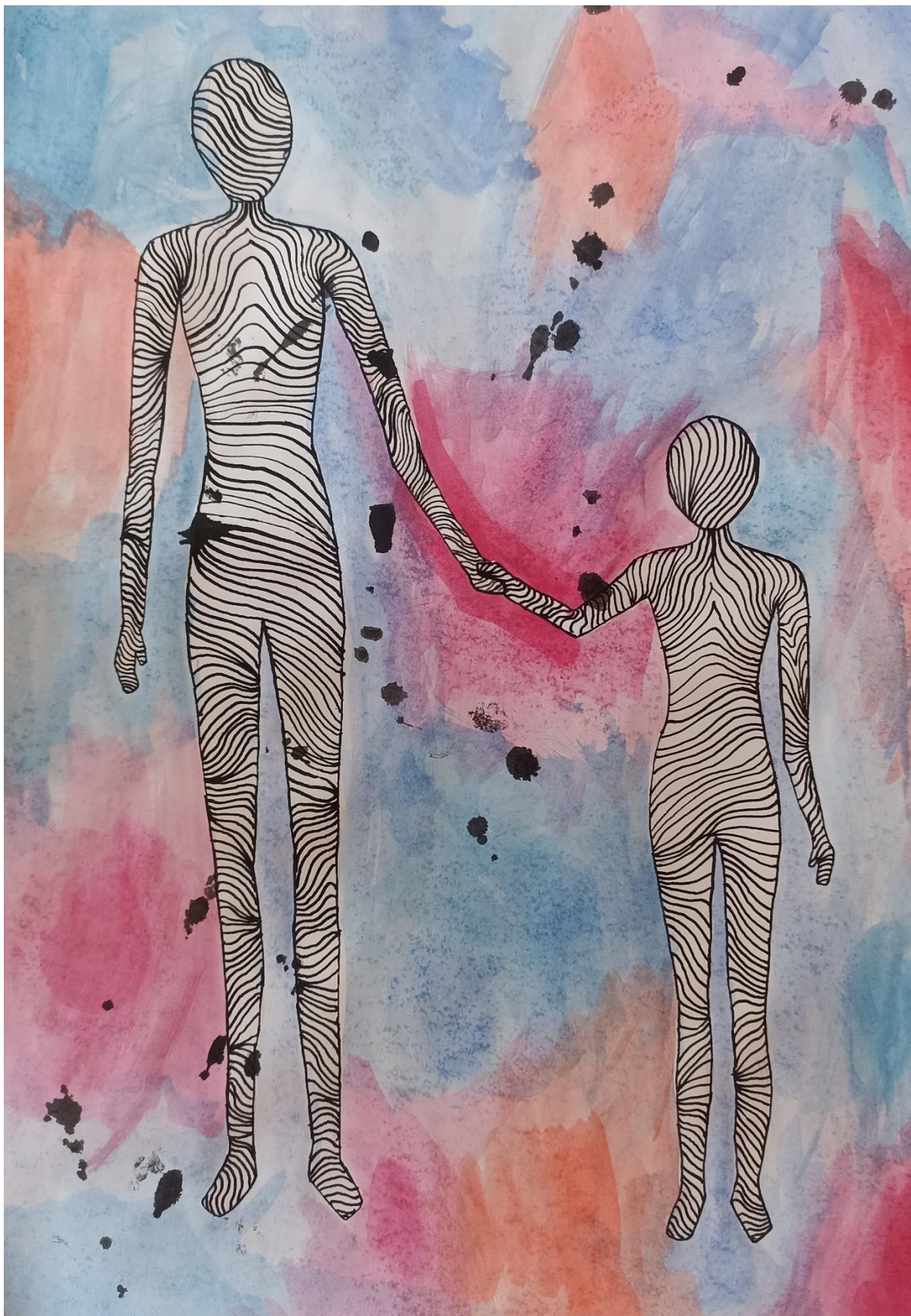
„Asi máte mnoho otázok,“ vyčerpane sa mi prihovorila, „sľubujem, že vám ich všetky zodpoviem o dve minúty. Viem vám len s istotou povedať, že tu budete ležať minimálne dva týždne. Vdýchli ste nadmerné množstvo amoniaku pri úniku z laboratória. Ak ste mali plány, je mi ľúto. O chvíľu prídem.“

Necítil som nič okrem rozhorčenia. Nielenže som musel zrušiť let do Turecka, čím sa mi môj odpočinkový plán skrátil o polovicu, ale stále som nevedel, či mám tu prekliatu susaniliu! Otočil som sa na druhý bok.

„Možno som izolovaný od reality, ale jedno viem: Doktora Paľka už nikdy nenavštívim.“

Andrej Hrabovecký (8.D)

Čestné uznanie v súťaži Jašíkove Kysuce 2022

Veronika Neupauerová (8.B)

Babkina zeleninová záhrada

Mama prikáže: „Odnes babke koláče!“

Obyčajne to je v sobotu alebo v nedeľu po obede. A ja s plným bruchom túžim len vyliezť na svoju poschodovú posteľ a zahrať si niečo na mobile.

Babka k tomu ani nie je skutočná babka, ale prababka. Je to mamina starká. Mama hovorí, že je to tá najlepšia starká na svete. Vraj ju naučila variť pirohy. No a? Ani ich nemám rád a aj tak sa dajú hocikde kúpiť mrazené. Kedysi spolu zvykli tancovať v kuchyni. Tancovali pri nejakej starine. Akýsi Veselý. To je tiež meno! Jeho krstné si nepamätám. Naozaj neviem, komu napadlo tancovať v kuchyni. Navyše sú obe dievčatá.

Mama to nevzdáva. S tým som nepočítal. Skôr zlomím hrable ako ju. Chvíľu ešte otáľam. Nakoniec musím ísť.

Babka je v záhradke.

„Mama Vám posielala koláče!“

Babka mi máva, že mám ísť k nej. Koláče položím k oknu, aby sa k nim nedostal Šaro. To je taký orech. Kríženec a najdúch. Pozerám ako vetrí, a potom vyskakuje. Som spokojný. Ku koláčom sa nedostane.

Babka už volá: „Pod' sa napásť!“

Stále to tak hovorí a smeje sa pritom. Má už skoro osemdesiat, ale zhrbená vydrží v záhrade od obeda až do zotmenia. Prechádzam k nej popri hrášku. Odtrhnem si jeden z posledných a chrúmem ho aj so šupou. Sladký. Dám si ešte. Tu sú aj red'kovky. Tie červené mám celkom rád. Babka pestuje aj biele a čierne. Ani nie sú guľaté. Ochutnal som ich len raz. Pálili ma v žalúdku ešte aj na druhý deň. Vyhýbam sa včele a pristúpim listy kalerábu.

„Opatrne,“ ozve sa babka, „tento rok sa im nedarí.“

Odkiaľ sa ozýva? Aha! V rade vedľa seba na všelijakých suchých konároch visí fazuľa, za ňou je kukurica a tam je babka. Má tie najmodrejšie oči, aké som kedy videl. Mám rád, keď nosí modrú zásteru. Vtedy jej oči skoro svietia. Sedí na starej rozvzrganej stoličke, ktorú vyrobil dedko – môj pradedko.

„Pozri,“ ukazuje mi, „tu je kapusta, cibuľa a karfiol. A tam sú zemiaky. Vôbec nemusím nakupovať. Celý rok mám z čoho variť.“

Spokojne sa pousmeje.

Neviem, prečo sedí práve v záhradke. Na dvore je pohodlná lavica s mäkkými vankúšmi a pokosená tráva. Do záhradky je najlepšie prísť v gumákoch. Babka vždy nosí aspoň o dve čísla väčšie ako potrebuje. Vraj sa jej ľahšie vyzúvajú.

„Vytiahni nejakú mrkvu a petržlen. Budete mať zajtra do polievky.“

Poslúchnem. Robím to celkom rád. Opatrne odhrňam listy a vyberám si. Hľadám čo najväčšie čiapočky. Ťahám a postupne pridávam silu. Viem, že je hotovo, keď pocítim lupnutie. Koreň sa uvoľní. Zakaždým som zvedavý, aký dlhý bude. Babka ešte pridá cibuľu a všetko mi naloží do košíka. Viem, že celkom dole bude Horalka, Fidorka alebo Deli.

Objímam babku. Každý rok je o čosi menšia. Som rád že som prišiel. Je tu voňavo.

Tento rok v babkinej záhradke vyzerá všetko inak. Vyberiem sa tam a ledva nájdem dedkovu stoličku. Operadlo má porastené akousi popínavou rastlinou a lak na sedadle popraskal. Chodníček nevidno. Už dlho po ňom nik nešiel.

Jakub Kvokačka (8.D)

2. miesto v súťaži Gorazdov literárny Prešov 2022 v kategórii detská tvorba

Sofia Rošková (7.D)

Ako to chodí s perzskými mačkami potencionálnych čarodejníkov

„Londan!!! Londan, kde si?! LONDAN!!!“ vrieskal môj pán a prehrabával sutiny. Aj by som mu odpovedala, keby som nebola privalená trámom a napoly zasypaná troskami.

„Londan!!!“ pán to nevzdával a naďalej sa brodil cez svoju niekdajšiu izbu. Po jeho experimente vyzerala ako po útoku teroristov. Minul moje väzenie a zastrčil sa do ďalšej kopy omietky, úlomkov tehál a zničeného nábytku. Usúdila som, že týmto tempom ma nenájde ani do letných prázdnin, čo by (koniec-koncov) nebolo práve najpríjemnejšie. Premohla lenivosť a vytiahla sa spod trámu. Napodiv to šlo celkom ľahko.

„Londan!!!“

Nikdy nepochopím, ako môže taký inteligentný tvor, ako je človek, veriť, že ma nájde strčením hlavy do bordelu a zbytočným ziapaním! Škodí to hlasivkám hovoriaceho

a ušiam počúvajúceho. Zaujala som pozornosť-pútajúci postoj, ale môj pán si ma nevšimol. Znechutene som skonštatovala, že vyzerám otrasne. Celá moja hebká kožušinka bola hnedá od prachu a hlíny, chĺpky na chvoste mi nevhodne odstávali, akoby som im ráno, počas hygieny, nevenovala dostatočnú starostlivosť a na zátylku som cítila čosi mazľavé a nechutné. S najväčšou pravdepodobnosťou zvyšky Denisovho pokusu. Urážka mojej mačacej dôstojnosti!

„Čo si o sebe myslíš?!“ zaprskala som na svojho pána. Denis Zalenčar, tmavovlasý modrooký (akože mu hovoria ľudia?...) – chalan sa medzitým zamotal do vetroviiek v skrini, no môj prejav nespokojnosti ho okamžite vyhodil zo šatníka spolu s niekoľkými košeľami, jednou bundou a botaskami.

„Londan!“ zvolal radostne a rozbehol sa ku mne. Cestou stihol ešte zakopnúť a zhodiť poličku s učebnicami, jediná vec, ktorá po tom výbuchu pôsobila zachovalým dojmom. Potom ma schytil do náručia a bola som v bezpečí. Začal sa so mnou mazliť, zrejme následok explózie, a popritom mi chlácholivým hlasom hovoril: „Neboj sa, Londan. Si mimo ohrozenia. Všetko bude v poriadku. Denis ťa ochráni.“

„Aj ja potrebujem čarovný prútik,“ oznámila som pánovi. Prosbu obvykle sprevádzal srdce-mäkčiaci dotyk pazúrikov, ale Denis sa na mňa zakaždým naštvál a na večeru som dostala len polovičnú porciu, takže som usúdila, že to bude istejšie bez tých krvácajúcich škrabancov. „Samozrejme, takýto stres treba poriadne zajesť,“ prisvedčil páničko.

Niekedy mám pocit, že mi nerozumie. Môj majiteľ zatiaľ vytiahol z vrecka na rozgajdaných teplákoch na prvý pohľad obyčajnú paličku. V skutočnosti to bol čarovný prútik, ktorým sa rýchlo a jednoducho riešili galiby. Denis impozantne zamával konárikom, vyriekol nejaké kúzelné slovo (niečo v znení: „Bordelfučaizbasostrechoutu“), v izbe sa zdvihol náramný víchor a keď sa utíšil, príbytok bol hodný minimálne cti môjho pána. V osudovej chvíli sa rozcapili dvere a ukázala sa v nich Denisova mamča.,

„Všetko je OK?“ zisťovala znepokojene, „počula som nejaký rámus.“

Chlapec hodil prútik za seba a pri odpovedi zagestikuloval, čím zakryl svoju neochotu držať ma.

„Nie-nie. Robil som na domácu pokus. Mám všetko pod kontrolou.“

„Neviem, či sme s ockom urobili dobre, keď sme ťa pustili na vedeckú školu. Prosím, len nám nevyhod' dom do vzduchu.“

„Bez obáv, dám si bacha.“

„OK. Obed je o desať minút.“

Dvere sa jemne zavreli a Denis si vydýchol: „Tesnotka, však London? Je dobré, že som na škole. Odhaľuje potencionálnych čarodejníkov, u ktorých by nikto magickú krv nepredpokladal. Dáva im možnosť primerane rozvíjať talent. Potrebné je iba utajiť to pred rodičmi.“

Nafučane som sa mu obrátila zadkom a zahundrala: „Keď ma držíš v izbe s pokusmi, mohol by si mi zaobstaráť prútik. Aby si pred rodičmi nemusel tajiť duševný stav tvojej mačičky.“

Znovu ma nepochopil: „Á, samozrejme, hneď to bude.“

Do misky na okne nasypal a hrst' granúl, ponížujúco ma schmatol okolo pása a postavil na parapet k miske. Tak to končí vždy! Od začiatku školy to bol ôsmy pokus.

Venovala som môjmu pánovi opovrhujúci pohľad a vznešene som sa pustila do úpravy kožuštek, akým sa mohlo pýšiť len neveľa mačiek. Páničko si medzitým spravil poriadok na stole, vytriedil banky, poprelieval zopár čudne vyzerajúcich bublajúcich kvapalín a malú vzorku kvapol do skúšobného kvetináča s tučnolistom.

„Na podporenie rastu,“ mrmlal si popod nos a otočil sa na mňa, „idem sa naobedovať, London. Daj si pozor na elixíry. Do polhodiny som späť.“

Slušnosť vyžadovala, aby som sa zastavila uprostred pohybu, darovala Denisovi sústredený pohľad - „človeče, počujem, je mi to úplne jasné, ale najprv hygiena“, - a pokračovala v činnosti. Čomusi sa zasmial a odišiel, zatresnúc za sebou dvere (je to síce potencionálny čarodejník, ale aj aj jeho obyčajná mama má lepšie spôsoby). Pätnásť minút po jeho odchode som stále nebola spokojná s mojím vzhľadom, no na zátylok som si nedosiahla. Zaujalo ma intenzívnejšie bublanie žiarivého roztoku, ale nie

natoľko, aby som sa naň šla pozrieť zblízka. Mala som s elixírmi už pár skúseností: jeden mi popálil uško a druhý odporne chutil. Pri predstave pachute hnusnej mazľaviny mi prišlo nevoľno, tak som rozkývaný žalúdok vyvážila niekoľkými granulami. Hneď mi bolo lepšie. Úplne som zabudla, že som chcela držať líniu (prekliatie dlhosrstých mačiek je výzor tučnejší, než v skutočnosti).

Vyrušilo ma rinčanie skla. Zoskočila som z okna a obkukla situáciu. Páničkov prúтик sa váľal na zemi vedľa postele (ten som nevedela používať) a tučnolist sa nebezpečne rozrastal po izbe. Rozbehla som sa ku dverám, búšila, surovo ich driapala a mňaukala najsilnejšie, ako som vládala: „Denis! DENIS!!! Pomóc!!!“ Nič sa nedialo. Stromček sa rozpínal každou stotinou sekundy rýchlejšie a rýchlejšie. Jeho konáre sa nesnažili preraziť strechu, jednoducho chceli obrásť celú izbu. Po troch minútach bolo v miestnosti pralesné šero, gigantické úponky blokovali každý krok a pomoc neprichádzala.

V panike som zaletela očami na stôl a napadla mi spásonosná myšlienka. Jediná nerozbitá banka bola po okraj naplnená zhubným fialovým roztokom, ktorý ma kedysi popálil a jeho pôvodnou úlohou bolo zrušenie akéhokoľvek kúzla. Začala som sa predierať cez bludisko zelene a vďaka mojej prirodzenej mrštnosti, odvahe a sile som už nemala k cieľu ďaleko. Zrazu do izby vtrhol môj pán, nepripravený na rastlinnú kalamitu. Tučnolist ho okamžite uväznil a Denis sa začal v momente dusiť. Bez váhania som vyskočila na stôl. Medzi mnou a bankou bol jediný maličký otvor. Ledva som cezeň prepchala labku. Všetku energiu som vynaložila na to, aby som elixír vyliala do kvetináča. Zovretie kolosálnej rastliny silnelo. Lapala som po dychu, na posledný pohyb som mala tri sekundy. Prudko som trhla packou v otvore. Dva... jedna...

Strácala som vedomie a zahmlilo sa mi pred očami. Z beznádejného stavu ma prebudilo zasyčanie. Pri myknutí sa mi totiž podarilo zasiahnuť sklenú nádobku, ktorá sa naklonila a obsah z nej prudko vyšplechol... Koniec na seba nenechal dlho čakať. Výhonky sa premenili na zelený dym a ten sa pomaly rozplynul. Ako opitý fagan z nočnej ulice som sa domotkala až ku páničkovi. Denis kľáčal na štyroch a zhlboka

dýchal. Akonáhle ma zaregistroval, vďaka na mňa pozrel: „Ďakujem, London. Zachránila si mi život.“

„Áno, ale ten môj by nevisel na vlásku, keby si mi konečne zaobstaral prútik, “ zamraučala som a obtrela sa mu o bradu.

„Samozrejmosť,“ poškrabkal ma za uškom, „z adrenalínu jednému poriadne vytrávi.“ Postavil sa, odbehol do kuchyne a vrátil sa s rožkom a konzervou tuniaka. Vôbec mi nerozumie. Nezameniteľná vôňa údenej rybičky ma presvedčila, aby som zmenila názor. Ochotne som vyskočila na okno a vyberane sa naládovala tuniakom. Popritom som sledovala pánička, ako si poskakuje po izbe, odkladá svoju kúzelnú paličku do vrecka, upratuje novovzniknutý neporiadok, chystá ďalší experiment a tlačí do seba rožok. Veď je len dve minútky po obede. Tí ľudkovia by vkuse mysleli len na jedlo! Ale čo bude s mojím čarovným prútikom?!

(Jejda, mám pocit, že kvapalina v banke až príliš podozrivo šumí. Bežím sa vyvenčiť a nevrátim sa, pokým nebude pokus úspešný. „Veľa šťastia, Denis...“)

Katarína Garberová (9.C)

Posledný deň výskumu

Ukrýval som sa pod posteľou a počúval, ako sa ľudia rozprávajú. Celé dva mesiace. Poznal som ich reč dosť dobre. No nemôžem povedať, že by ma zaujímala.

Ľudské mláďa sa pripravovalo na odchod z domu ako každé ráno (okrem šiesteho a siedmeho dňa). Ja som bol obklopený ponožkami a hračkami. Vo svojom výskume som už nazbieral dosť informácií.-Pripravoval som sa na odchod. Popravde, bol som veľmi rád,

Ľudské mláďatá sú neznesiteľné. Robia príliš veľa zvukov a čudne páchnu. Stále neviem pochopiť, ako sa nás môžu báť a zároveň vydržať pozeráť sa na seba ráno v zrkadle. Videli ste ich zuby? Tie naozaj rozhryznú čokoľvek! Potom im vypadnú a narastú nové! Uráža ma, že ich vôbec napadne nazvať mňa a mojich kolegov strašidelnými. Mali by najprv porozmýšľať nad sebou a nie sa stále pozeráť pod posteľ.

Je to vždy -nečakané. Vôbec nemám čas sa skryť. No úplne najhoršie je, keď do izby volajú rodičov, aby sa pozreli namiesto nich. Oni sa ich snažia presvedčiť a svietia mi do tváre baterkou.

Ako som tak rozmýšľal nad tým, ako veľmi chcem byť doma, uvedomil som si, že ľudské mláďa neopustilo izbu. Nemohol som si dovoliť meškanie. V mojej dimenzii ho netolerujú. Povýšenie na vedúceho výskumu som potreboval. Poobzeral som sa, či mám všetky dôležité veci pri sebe. Zobral som z izby niekoľko predmetov, aby sme na nich mohli robiť testy. Jednu hračku kvôli otláčkom prstov, pohár kvôli slinám (aby sme si mohli ľudské mláďa zapísať do databázy), a ponožku ako suvení. Na základe čudných zvukov som skonštatoval, že sa dieťa necíti dobre a tak skoro neodíde. Potreboval som nový plán.

Asi po dvoch hodinách čakania (po dvoch mesiacoch som stratil pojem o čase) sa ľudské mláďa konečne pohlo. Chvíľková radosť bola zbytočná, iba sa prevalilo na bok.

Prečo musí byť také lenivé?

Otočilo sa k dverám. Mohol som využiť na útek okno. Keďže bolo ráno a vonku všetko viditeľné, musel som byť rýchly. Schmatol som všetky predmety a strčil do starej igelitovej tašky. Potichu som sa začal plaziť po podlahe. Už som bol napoly vonku, keď posteľ nahlas zavrzgala. Moje chápadlá sa náhle stiahli a mojich 24 srdc začalo búšiť ešte rýchlejšie ako predtým. Potom všetko stíchlo.

Nechcem skončiť v žiadnom laboratóriu.

Znova som sa natiahol, tentokrát ešte opatrnejšie. Začal som sa plynulým tempom plaziť po podlahe. Chápadlo sa prilepilo na okno. Otvoril som ho a nazrel do igelitovej tašky, aby som sa uistil, že mi nič nechýba. Plastový pohár, zeleno-modrá ponožka...

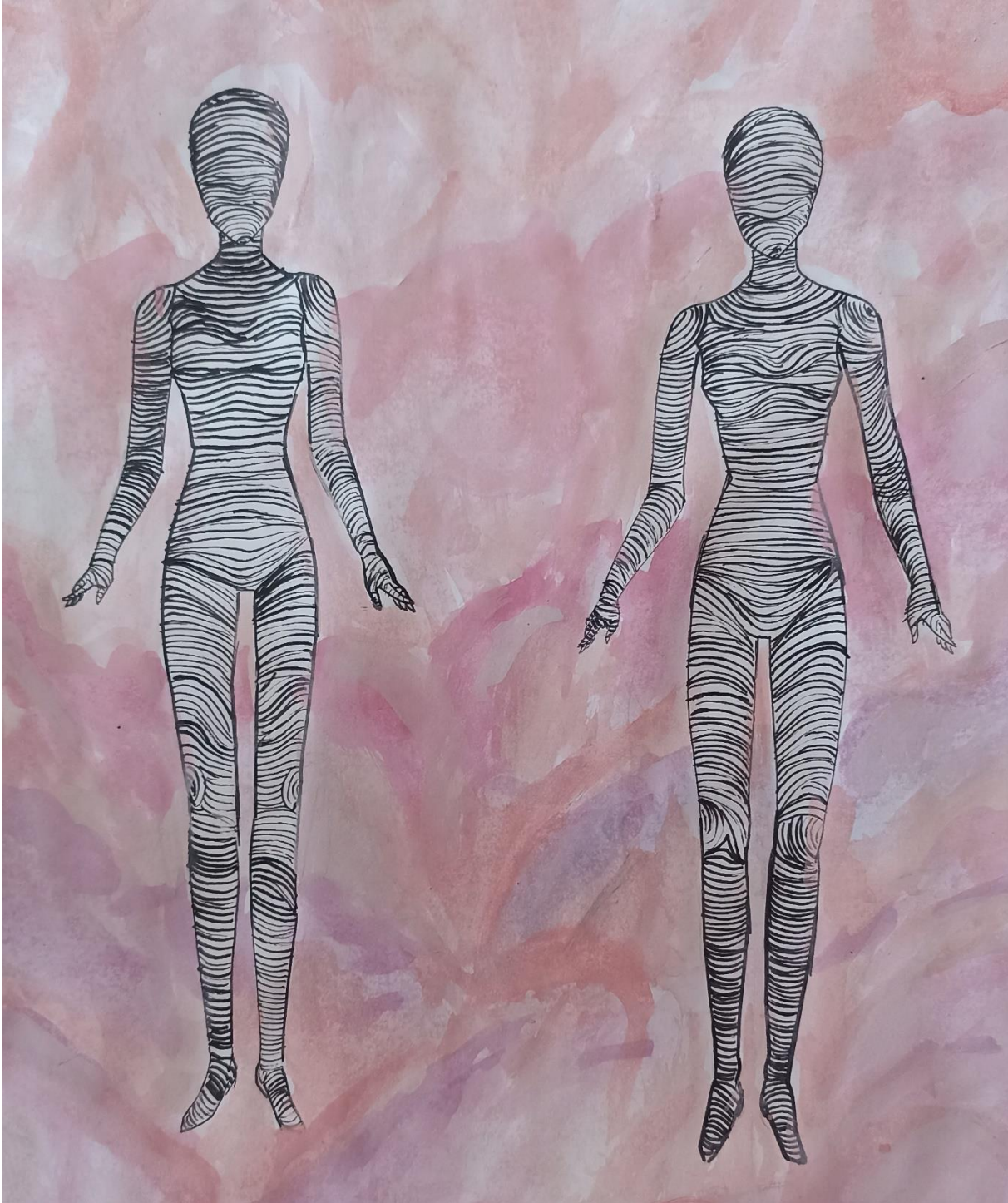
A čo môj čarovný prútik?

Musel mi vypadnúť. Našťastie ležal na podlahe neďaleko postele. Bez problémov som naň dočiahol. Vonku som sa prilepil na stenu domu a hneď ~~som~~ skočil do tieňa kríkov.

Misia bola úspešná, teraz sa už len stačí dostať domov. Dúfam, že môj výskum bude užitočný a že budem mať možnosť dostať sa do funkcie vedúceho VVH (výskumu vývoja

humanoidov). Potom budem posielat' na misie zamestnancov a už nikdy nebudem musiet' dva mesiace dookola počúvat', že som „strašidelný“.

Zuzana Višňovská (8.D)

Sofia Petrovičová (8.B)

Slovo na záver

Milí čitatelia,

určite sa Vám už niekedy stalo, že ste pri čítaní nejakej knihy stratili pojem o čase. My veríme, že to bolo tak aj pri čítaní časopisu.

Na záver by sme ešte chceli osloviť všetkých potenciálnych mladých „spisovateľov“, aby neváhali a svoje nápady, ktoré možno doteraz držali schované v zásuvkách, vytiahli a svojimi textami obohatili budúce číslo školského časopisu, zároveň reprezentovali školu na literárnych súťažiach.

Nezabúdajte, že čítanie nielen zdokonaľuje pravopis, ale zároveň ponúka človeku možnosť navštíviť miesta, ktoré boli doteraz skryté v jeho mysli.

Prajeme Vám veľa inšpirácií!

Redakčná rada

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci:

Mgr. Nikola Varcholíková, Mgr. Katarína Pappová

Mgr. Kristína Urdová, Mgr. Mária Popjaková

Žiaci:

8.D: Ema Michelčíková , Andrej Hrabovecký, Šimon Komara, Alexander Korž

9.C: Emma Ligusová, Karolína Pavlíková, Jana Tomková

Použité zdroje

freepik.com